

BOGOLJUB

**PO MARIJI
K
JEZUSU**

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI

LETO XXV. 1927.

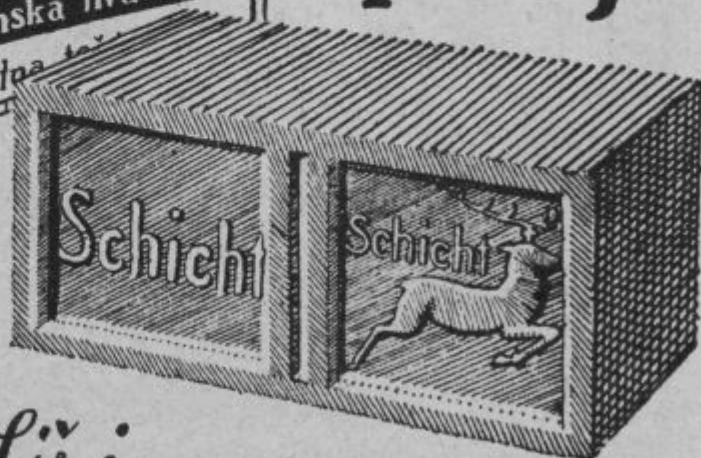
ŠT. 11. NOVEMBER. I

Schichtov

način pranja

je

najboljši.

Namakaj z „ŽENSKO HVALO“,
izpiraj s **SCHICHTOVIM MILOM.**

Koledar Apostolstva molitve za november 1927.

Glavni namen, blagoslov. po sv. očetu: Sv. obhajilo mladine po zgledu sv. Stanislava.

Mesečni zaščitnik: Sv. Janez od Križa (24.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			ljubl. šk.	lavant. šk.
1 Torek	Vsi sveti	Skrb za zveličanje duše	Bela peč	Sromlje
2 Sreda	Verne duše	Duše v vicah	Lj. hiralnica	Markovci
3 Četrtek	Hubert. š.	Sv. Cerkev v Mehiki	Ustje	Kapele
4 Petek	Karel Borom. š.	Apostolstvo mož	Čol	Arlice
5 Sobota	Caharija, Eliz.	Semenišča. Bogoslovci	Črni vrh P.	Koprivnica
6 Nedelja	22. p. Lenart o.	Družine posvečene Srcu J.	Kropa	Zabukovje
7 Poned.	Engelbert š.	Življenje po veri v mestih	Jesenice	Zdole
8 Torek	Bogomir š.	Krščanski duh v zakonodaji	Novo mesto	Sl. Bistrica
9 Sreda	Božidar m.	Konkordat v Jugoslaviji	Loški potok	" " M. 7 žal.
10 Četrtek	Andrej Avelin.	Naši školje in duhovniki	Sostro	" " Sv. Martin Poh.
11 Petek	Martin š.	Neustašeno versko prepričanje	Dol	G. Poljskava
12 Sobota	Martin p.	Nameni sv. očeta	Šmartin K.	
13 Nedelja	23. p. Stanislav	Družba Jezusova v Jugoslaviji	Podlipa	Sp. Poljskava
14 Poned.	Jozafat š. m.	Delo za zedinjenje vzh. cerkve	Šmartno Lit.	Črešnjevce
15 Torek	Leopold kr.	Državniki, Narodni voditelji	Moravče	Marjanci
16 Sreda	Otmir o.	Naši redovniki in redovnice	Bled	Majšperg
17 Četrtek	Gregor Čudod.	Verska in izobražev. društva	Srednja vas	Pečarovci
18 Petek	Odon o.	Krščanska vzgoja mladine	Mengeš	Makole
19 Sobota	Elizabeta kr.	Smisel za krščan. dobrodelnost	Lj. Križanke	Pertoča
20 Nedelja	24. p. Feliks V.	Širjenje dobrih časopisov	Šmartin Š. g.	Poljčane
21 Poned.	Darov. M. D.	Duhovniški in redovn. poklici	Hrenovce	Tišina
22 Torek	Cecilija d. m.	Devištvo in sveta čistost	Sp. Tuhinj	Laporje
23 Sreda	Klemen p. m.	Verski duh med izobraženci	Bukovščica	V. Dolenci
24 Četrtek	Janez o. Kr.	Ljubezen do duhovnega življenja	Žiri	Studenice
25 Petek	Katarina d. m.	Katoliški znanstveniki	Sv. Katarina	Tinje
26 Sobota	Janez Berhm. s.	Naši vzgojni zavodi	Rova	Sv. Venčesl.
27 Nedelja	1. adv. Virgilij	Spreobrnjenje odpadnikov	Zapoge	Dol. Lendava
28 Poned.	Gregor p.	Naši misijoni v Indiji	Vače	Beltinci
29 Torek	Saturnin m.	Poverjeniki(ce) naših listov	Studenca	Bogojna
30 Sreda	Andrej ap.	Dom duh. vaj. Ta mesec umrli	Litija	Črensovci

Vsak dan še vse važne in nujne zadeve Apostolstva molitve.

PROŠNJE.

M. N. iz Trnovelj se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, sv. Tereziji Det. J. in Sv. Duhu za vredno prejetje sv. zakramentov, za zdravje, za pravi poklic in za srečno zad. uro. (20 Din za misijone.) — Mar. hči se priporoča priprošnji sv. Male Cvetke in S. Benigne v raznih zadevah. — Neka žena priporoča presv. Srcu J. in M. ter škofu Slomšku svojega moža, da bi se izpreobrnili in da bi opustili preklinjanje. — Družbenka se priporoča presv. Srcu J. in M. ter škofu Slomšku za zdravje, za mir in edinost z ljudmi. — Družbenka ž. M. b. se priporoča presv. Srcu Jez., žal. Materi božji, sv. Mali Cvetki, sv. Antonu Pad. in škofu Slomšku za pomoč v važnih in nujnih zadevah. (20 Din za Dom d. vaj.) — S. J. (Trebnje) se priporoča presv. Srcu J. in sv. Tereziji Det. J. za zdravje in stanovitnost v dobrem; obenem se zahvaljuje sv. Mali Cvetki za uslišane prošnje po dveh oprav. 9 dnevnicah. — M. S. (Šoštanj) se priporoča presv. Srcu J. in M. ter škofu Slomšku za ljubo zdravje. — L. se priporoča sv. Mali Cvetki in sv. Antonu za rešitev in uslišanje v zelo važni zadevi. — Fr. B. zaupno prosi presv. Srce J. in M., sv. Antona P., sv. Terezijo Det. J., sv. Franciško

As. in škofa Slomška za zdravje svojega moža in za pomoč v hudih stiskah. — Neka žena priporoča v molitev spreobrnjenje moža, kršč. življenje svojih otrok in da bi bila potrpežljiva. — F. M. se priporoča v molitev. — M. R. se priporoča presv. Š. S., sv. Mali Cvetki, sv. Antonu, sv. Neži in sv. Sebastijanu za ljubo zdravje — sebi in otrokom. — Mar. družba priporoča presv. Srcu J. bolnega voditelja za zdravje. — Oseba, težko živčno bolna, se priporoča v pobožno molitev. — V molitev se priporoča Terezija Strgar za dušne zadeve svojcev.

ZAHVALE.

Mom Ana, Krčevina, se zahvaljuje sv. Tereziji Det. J. in škofu Slomšku za srečen izid operacije in za hitro pojevanje bolečin. (25 Din za Slomškov svetniški proces.) — A. K. iz Ljubljane se zahvaljuje sv. Mali Cvetki za pomoč in uspeh v važni zadevi ter se priporoča njeni nadaljnji priprošnji. — M. Končar se zahvaljuje Materi b. in sv. Antonu Pad., da je bila obvarovana nesreče pri živini. — Dijak T. Franc se zahvaljuje za prejetu dobroto (uspeh v šoli) presv. Srcu J. in M., škofu Slomšku, sv. Mali Cvetki in sv. Antonu.

— I. Kačič (Trst) se zahvaljuje sv. Tereziji D. J. in sv. Ignaciju za ozdravljenje noge po zastruplj. krvi. — I. Š. se zahvaljuje presv. Srcu J. in Mariji Pom. kr., sv. Jožefu, sv. Antonu P., sv. Mali Cvetki in sv. Gabrielu, ž. M. b. za ozdravljenje smrtno-nevarne bratove bolezni. — Alojzija Bošte (Bla-govica) se zahvaljuje presv. Srcu J. in M. in sv. Jožefu za zdravje. — P. J. se zahvaljuje Lurški M. b. in škofu Slomšku za ozdravljenje v grlu. — Mar. F. se zahvaljuje sv. Mali Cvetki, Mariji Pom. na Brezjah, sv. Antonu P. in sv. Francišku za večkratno uslišanje. — I. K. se zahvaljuje presv. Srcu J. in M., sv. Ani in sv. Mali Cvetki za zdravje in večkratno uslišanje. — M. R. se zahvaljuje sv. Srcu J. in M., sv. Mali Cvetki in sv. Antonu za uslišane prošnje. — Fr. Škrbec se zahvaljuje presv. Srcu Jez. in sv. Jožefu za veliko izboljšanje v hudi živčni bolezni ter prosi še nadaljnje pomoči. — M. P. se zahvaljuje sv. Srcu J. in Mariji Pom. za ljubo zdravje. — J. v Celju se zahvaljuje presv. Srcu Jez., žal. M. božji, sv. Mali Tereziji, sv. Ant. in škofu Slomšku za uslišano prošnjo. Priporoča se v molitev. — F. V. (Lazi) se zahvaljuje sv. An-tonu Pad. in sv. Tadeju za pomoč v bolezni. — Gabrijela Plateis od Sv. Jakoba v Slov. g. se za-hvaljuje škofu Slomšku za pomoč v bolezni hčere in daruje za Slomškov sklad 100 Din. — A. K. (Mala Nedelja) se zahvaljuje presv. S. J. in M., sv. Mali Cvetki, škofu Slomšku za zdravje po operaciji ter za zdravje otroka in za uslišanje v težki zadevi. — M. J. (Bloke) se zahvaljuje sv. Srcu J. in sv. Antonu za uslišanje. — Ivana P. iz Trsta se zahvaljuje Brezmadežni in sv. Tereziji Det. J. za uslišanje v važni družinski zadevi. — Ter. Strgar iz Trsta se zahvaljuje M. b. in Mali Cvetki za uslišanje v važni zadevi. — M. V. (Sv. Tomaž) se zahvaljuje Materi božji in sv. Antonu za hitro pomoč in zdravje pri živini. — M. H. iz Br. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Mariji, dušam v vicah in vsem svetim za uslišanje v važni zadevi.

Ilustrirani „Slovenec“

letnikov 1925. in 1926. se še dobi vezan (80 Din) in nevezan (50 Din). — Naročila sprejema

Uprava „Slovenca“ Ljubljana.

DRUŽINSKA PRATIKA

za leto
1928
s podobo
svete
družine le
izšla
te dni.

Naročila
sprejema
založništvo
v Ljubljani,
Jugoslov.
tiskarna.

J. NEŠKUDLA

tvornica cerkvenih paramentov,
zastav in orodja,

Ljubljana, Sv. Petra cesta 25

Priporoča častiti duhovščini na-bavo vseh cerkvenih in društve-nih potrebščin, kot n. pr., mašne plašče, pluviale, cerkvene in dru-štvene zastave, kelihe, ciborije, monstrance, kipe, križeve pote, itd., v vsakovrstni izdelavi in ceni. Mašni plašči že od Din 825.— dalje. — Stare cerkvene obleke popravljam strokovnjaško. Za-htevano blago se Vam pošlje franko na ogled. Za solidnost tvrdke jamči 117 letni obstoj in nebroj priporočilnih pisem.

Bogato ilustrirani cenik, proračun in načrt (za zastave) dobite brezplačno.

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti po-roštvu i. t. d.

Najboljši šivalni in pletilni stroj

je edino GRITZNER in ADLER za dom, obrt in industrijo v vseh opre-mah. Isto-tam švicarski pletilni stroj DUBIED

Pouk v voze-nju brez-plačen. Večletna ga-rancija. Nizke cene, tudi na obroke.

Priložnostna darila.

JOŠIP PETELINC,
LJUBLJANA

blizu Prešernovega spomenika za vodo.

BOGOLJUB

„Meni je smrt dobiček...“

V. Z.

Spominu vseh vernih umrlih je posvečen drugi november — zadnji pomenljivejši dan v teku cerkvenega leta, dan tuge in žalosti, dan smrti in uničenja. Ta dan, pravijo, praznuje smrt svojo zmagó. Tako govoré oni, katerih duh ostaja pri mrtvi stvari in se ne dviga preko nje k Bogu. Sv. Cerkev pa nam prav takrat, četudi v žalnih črnih oblačilih, kliče v mašnem berilu s sv. Pavlom: »Smrt, kje je tvoja zmagá? Smrt, kje je tvoje želo? — — — Hvala Bogu, ki nam je dal zmagó po Gospodu našem Jezusu Kristusu.«

Ne dan tuge in žalosti, marveč praznik krščanskega upanja je nam kristjanom dan vernih duš. Saj opravljamo takrat vse svoje molitve v trdnem upanju, da bo dal Gospod njim, za katere molimo in prosimo, večni pokoj, in da bodo počivali v miru pri Gospodu, kakor to izražajo vse cerkvene molitve, predpisane za vernih duš dan.

Dan mrtvih — praznik krščanskega upanja! Najlepše je pač to razložil sv. Pavel Solunčanom.

V Solunu je živela mala čreda novospreobrnjencev. V prvem verskem navdušenju so vsi pričakovali skorajšnjega drugega prihoda Gospodovega. Trdno so pričakovali, da bodo vsi doživeli ta dan, dan popolne proslavitve veličastnega kraljestva Kristusovega. Pa zgodilo se je, da je umrl eden in zopet drugi in tretji njihov brat. Polotila se jih je negotovost, kaj bo s temi ob drugem prihodu Gospodovem. Nastala je zmešnjava, v katero je moral poseči sam veliki apostol sv. Pavel, ki je z božjo besedo pomiril Solunčane in vlil upanja v njihove boječe duše:

»Nočemo bratje, da ne bi vedeli o spečih (umrlih), da ne žalujete kot oni, ki nimajo upanja. Zakaj, če verujemo, da je Jezus umrl in vstal, tedaj (ob koncu sveta) bo Bog tudi tiste, ki so zaspali (umrli) v Jezusu, pripeljal z njim. (1 Sol. 4, 12. 13.) — Zakaj Bog nas ni odločil v jezo (pogubo), ampak v dosego

z veličanja po Gospodu našem Jezusu Kristusu, ki je za nas umrl, da mi, bodisi da živimo ali spimo (smo mrtvi), z njim vred živimo.« (1 Sol. 5, 9. 10.)

Res, s Kristusovim vstajenjem je smrt premagana, s Kristusovim vstajenjem nam je zrastle veliko upanje večnega življenja pri Gospodu. Zato pa nam je »smrt dobiček«, kakor je to razložil sv. Pavel Filipljanom. In tudi Korinčanom je pisal o tej stvari: »Vemo namreč, da ko se podere naša zemeljska hiša (telo), v kateri stanujemo, prejmemo prebivališče od Boga, hišo ne z rokami narejeno, ampak večno v nebesih... V sedanji zdihujemo... polni pa smo upanja in zelo želimo, ločiti se od telesa in se naseliti pri Gospodu. Prizadevajmo si torej, da mu bomo dopadli živi ali mrtvi, zakaj mi vsi se bomo morali pokazati pred Kristusovim sodnim stolom, da prejme vsak po tem, kakor je ravnal v telesu, dobro ali slabo.« (2 Kor. 5, 1 sl.)

Zavest, da bodo po smrti pri Kristusu, je prešinjala prve kristjane, ta zavest jih je držala, da so z veselim navdušenjem vršili naročila apostolov. Njihova želja je bila biti kmalu pri Gospodu in zato je smrt izgubila svoj strah. To njihovo krščansko mišljenje razlaga neki spis tedanje dobe:

»Če umrje med kristjani pravičnik, se veselite, hvalite Boga in spremljajte njegovo truplo, kakor da potuje iz enega kraja v drug kraj. Če se rodi komu izmed vas otrok, hvalite Boga; če se pa zgodi, da v svoji otroški dobi umrje, še bolj hvalite Boga, ker je šel brez greha skozi svet. Če pa vidite, da je umrl kdo med vami v brezboštvu, bridko jokajte radi njega in ga objokujte kot takega, ki je šel v kazen.« — Res, žalost se pravemu kristjanu ne spodobi, saj se temna vrata smrti odpro in te vodijo k večni luči, k nebeški pojedini, kjer se pravični počijejo. Bojijo naj se brezbožneži, kristjan se ne bo bal obličja nebeskega Sodnika.

Toda naše srce še vedno stiska neki strah. Kristjani se danes žalibog ne imenujemo več »sveti«, naš naziv je »grešniki«. Skoro vsak prijatelj božji, ki odpotuje s sveta, mora poplačati Bogu še velik dolg, ki si ga je v življenju nakopal z lahkomišljenim življenjem. Opuščeni so mu sicer grehi, a časne kazni gredo z njim. Časne kazni — te je treba še izbrisati, treba je napraviti pot skozi vice. Ta dolg pa lahko odplačujemo tudi mi mesto duš s sv. mašo, z molitvami, z odpustki in dobrimi deli. Sv. Cerkev se zaveda, da so tudi oni v občestvu svetnikov, in ker rabijo naše pomoči, je postavila poseben spominski dan vernih duš, ko s posebno vnemo in polnim zaupanjem prosi za umrle in priporoča vernikom, da store enako. Cerkev praznuje na zunaj ta dan v žalnih oblačilih, a vse mašne molitve so prežete s krščanskim upanjem, iz vseh odseva globoko zaupanje v Boga in v dosego blaženstva pri njem. Še celo v srce segajoči spev »Strašen dan bo dan plačila« je poln skesanega upanja. Ni mogoče naštetih vseh prekrasnih molitev tega dne; vzemi v roke molitvenik in moli z duhovnikom od

»Vstopa': »Gospod, daj jim večni pokoj...« pa do »Poobhajilne molitve': »Dušam tvojih služabnikov in služabnic, prosimo, Gospod, naj molitev ponižno prosečih koristi; da jih očistiš vseh grehov in jim daš delež svojega odrešenja...« in videl boš, da bo tvoje krščansko upanje utrjeno in da boš z lahkoto in z veseljem molil za pokojne znance in neznance. Najlepše pa je to krščansko upanje, ki mora spremljati tudi vse naše molitve, izraženo v »Predglasju': »... v katerem (Kristusu) nam je zasijalo upanje blaženega vstajenja od mrtvih, da ki nas žalosti gotova usoda smrti, nas tolaži obljuba prihodnje neumrljivosti. Zakaj tvojim vernikom, Gospod, se življenje spremeni, ne pa uniči, in po končanju doma na zemlji dobe večno bivališče v nebesih...«

Molimo torej s sv. Cerkvijo, da zadobe duše umrlih čimprej večni pokoj; v žalosti radi časne ločitve pa naj nas tolaži vera v občestvo svetnikov, odpuščanje grehov, vstajenje mesa in večno življenje.

Pisma svetni inteligenci.

Dr. med. Francé Debevec.

Zadnjič smo upravičeno izjavili, da je današnji čas doba plitve vernosti, kar se posebno jasno uvideva v skromnem izkazovanju malo poznanih in šibko cenjenih duhovnih del usmiljenja. Slednja more pojmovati, čislati in — izkazovati le oni, čigar duša je prepojena z resnicami, nauki, nagibi globoke vere, ki nam edina omogoča in ustvarja pravilno sodbo o izredni vrednosti neumrjoče duše; in za njen blagor in njeno rešitev je treba vse storiti. Duša je najdražja stvar, ki posebno in v prvi vrsti odlikuje človeka; je obenem največja umetnina, tempelj Sv. Duha, dokler ne zabriše njene lepote — greh. Opustošenje v duši, ki nastane vsled greha, je tako težko, da si to naš um komaj more v vsem obsegu predstaviti in predočiti. Kar pa je najhujše: Vrata do večne sreče ostanejo tako dolgo zaprta z vsemi zapahi, dokler je duša v okovih, v smrtno-hladnem objemu velikega greha. Naj se v tem stanju nenadoma loči od telesa, — Damoklejev meč nagle smrti nam neprestano grozi viseč na tanki nitki! — zaman so potem vse sile, vse orožje, vse

zlatoto tega sveta; ne za milijone dolgih let, temveč za vekov veke je s smrtnim grehom omadeževana duša obsojena v brezmejno trpljenje in obup.

Bomo li sedaj pojmovali na prvem mestu navedeno duhovno delo usmiljenja: svaritev grešnikov? Tudi če izkažemo največjo telesno dobroto, ne bo ta nič v primeri z delom milosrčnosti, ako iztrgaš v smrtnem grehu klonečo in tonečo dušo. — Mogoče bo ta ali oni ugovarjal: Kako naj se jaz pečam s takšnimi zadevami? Čemu je pa duhovščina? Dušebrižništvo je vendar njena izključna zadeva! — Mogoče bo celo kdo kratkomalo izjavil: Vsak se naj briga za svoje grehe in napake!

Načelo: »Vera bodi zasebna zadeva vsakega poedinca« je preračunano izključno v ta namen, da osamljena krila vernosti brez zunanje pomoči tem lažje in tem hitreje odpovedo, ohromé, a polet iz blatnih zemeljskih tal v svetle, nebeške višave se zaustavi. Ubogi zemljan, čigar volja že po svoji naravi rada klone k slabemu, nima potem moči za vztrajno odpornost v tež-

kih trenutkih odločitve; zamotava in zapleta se bolj in bolj v povsod nastavljene mreže v bistvu protiverskih, na zunaj pa dozdevno modernih, znanstvenih nazorov in načel. Tako caplja za površno, lagodno, v svoji domisljivosti neverjetno dosledno, skoraj fanatično družbo, »elito«, kakor si je sama v svoji puhloglavosti nadela neumesten naslov. A za temi pisanimi kulisami, za temi površno prepleskanimi deskami se skriva prav čisto velika nemoralna, sebičnost, škodoželjnost, brezobzirnost napram bližnjemu. Ta zli, lažimodni duh, ki hoče najdražje, kar more človek imeti, njegovo vero, zapreti v skrit kotiček njegove notranjosti, da potem brez solnčne svetlobe in brez vztrajnega zalivanja usahne, ta zli duh prehaja iz svojih glavnih ognjišč in oporišč tudi v družine same, na starše, predstojnike, vzgojitelje, jih nevidno in neobčuteno bolj in bolj omrežuje, razdvaja od cerkve, duhovščine, božjih zakonov.

Kdo naj potem v grešnih zmotah brozgajoče izgublence rešuje? Kdo jim pokaže vsaj pravo pot? Kdo? Sleherni izmed nas je po svojih močeh poklican, da pomaga iskati in reševati te izgubljene ovce. Če boš videl neobgljeno otročje v življenski nevarnosti, nesrečnega, izmučenega človeka, ki se je zgrudil na cesti, slepca, ki hodi po robu strmega brega ali globokega brezdna, ali ne boš mogel hladno obrniti v stran ter poreči: Čemu naj se bavim s temi stvarmi! Vsak naj zase skrbi! — Ne, tako ne bo nikdo izmed nas govoril in se izgovarjal.

Če je koga zadela največja nesreča, ki si jo misliti moremo, to je, če je padel v pregrehe in sedaj plava z umazano strujo v večno pogubljenje, v trpljenje, ki nima primere z bolečinami tega sveta, — ne smemo stati brezbrizno ob strani, temveč moramo vse storiti, da se smrtno-hladni okovi težkega

greha čimprej razklenemo. Kako naj to storimo?

Da bomo imeli uspehe, se bomo ravnali po navodilu: *Quidquid agis, prudenter agas et respice finem.* (Karkoli delaš, delaj pametno ter glej na konec.) Najmanj, kar more vsakdo storiti v ta lepi namen, je: moliti, žrtvovati svoje trpljenje in zaslužna dela za spreobrnitev grešnikov; biti vztrajen na tej poti. S tem pa še daleč ni ves program izčrpan. Mi moramo tudi dejansko svariti grešnike.

Seveda bi bilo zelo umestno in dobro, da mi sami tako v verskem, kakor tudi v filozofsko-znanstvenem pogledu stojimo čim višje. Čim večja avtoriteta, tem številnejši so poslušalci, tem doslednejši učenci in posnemovalci. Biti moramo tudi pazljivi dušeslovci: dobro opazovati in pojmovati posamezno priliko, razpoloženje, naklonjenost. Nikdar preveč naenkrat povedati, temveč polagoma (*Gutta cavat lapidem!* Kapljica za kapljico izdolbe kamen!), ob pravih trenutkih poskušajmo okreniti z grehom težko obremenjeno dušo, da bo tudi sama imela čas pretehtati to, kar se ji je povedalo, — da se bo sama skušala dvigniti.

Če bomo tako delali, bomo gotovo večkrat imeli uspehe in zasluženje. V skrajnem slučaju izredne trdovratnosti pa še vedno ostane na razpolago vztrajna, goreča, zaupna molitev in darilne žrtve.

Ponovimo: Dejansko izvajati duhovno delo usmiljenja, izraženo z besedo: »svariti grešnike«, je dandanes težko. Potrebna je v to svrho notranja verska samostojnost, sloveča na vdani, goreči ljubezni do Boga, kakor tudi samostalnost v izobrazbi, preudarno ravnanje z njo, obenem pa krepak, ljubezniv, neustrašen nastop.

UTRINKI.

Narod je to, kar so njegove žene in matere.

Razumna in tiha žena, dobro poučena žena se z ničemer ne zamenja.

Mati in zakonska žena spada v družino.

Zdrži se prepira, in grehov bo mnogo manj.

V dobroti ni nobenega monopola.

Šola življenja se ne da opustiti.

Kdor se spenja višje, nego bi smel, pade nižje, nego bi h'tel.

Za salato življenja nam pripravljajo skrbi — ocet, dobra volja pa olje.

Otroke vzgajati za nebese — je angelska služba.

Kristus Kralj.

*Novo pesem poje stvarstvo,
himna nova gre čez plan,
v zlatih notah noč jo piše
na skrivnostno nebno dlan.*

*Dnevu dan pripoveduje,
zvezda zvezdi oznanjuje:*

»Živi Kristus Kralj!«

*Cvetje majsko in jesensko
blaženo skrivnost pozna...*

*»Kristus Kralj!« šušče gozdovi,
kliče v svet srebro voda.*

*Eno pojejo zvonovi,
eno molijo domovi:*

»Živi Kristus Kralj!«

*Večni praznik je prisvetil
zemlji iz nebeških dalj,
večna slava, večna radost,
saj je Kristus vekov kralj.*

*Ena pesem srca dviga,
ena želja duše vžiga:*

»Živi Kristus Kralj!«

M. Elizabeta.

Plat zvona.

(Iz tujine za domovino.)

Piše Jan. Kalan.

Ali vam smem še kaj pisati iz tuje dežele? Menda boste že dovolili. A kaj naj vam povem? Ali hočete še kaj slišati, kakšno je versko življenje v Nemčiji in v sosedni Holandiji? Imel bi še marsikaj lepega povedati. A bojim se, da vam je tega zadosti, če ne že preveč.

Kaj pa, če bi danes malo po Sloveniji pogledali? Ko boste tole brali, bom jaz spet na Nemškem. Bil sem pa, kakor vsako leto, tudi letos poleti par mesecev na slovenski zemlji. Pripeljal sem s seboj 650 naših ljudi iz Nemčije v domovino, da so po mnogih letih spet nekaj dni preživeli na domačih tleh med svojimi. Z njimi je prišlo tudi 18 nemških duhovnikov in nekaj druge nemške gospôde, s katerimi smo si ogledovali slovensko deželo. Pokazali smo jim seveda samo lepe strani naše dežele in našega življenja. Nalašč smo šli k Sv. Joštu nad Kranjem, odkoder se vidi 100 cerkvá. Kaj takega se ne vidi na vsem svetu nikjer. Seveda so gospodje odnesli najboljše vtiske iz naše domovine in so polni hvale o njej.

Jaz sem pa medtem na tistem opazoval življenje v domači deželi. Še stojijo bele cerkve in cerkvice po hribih, dolinah in ravninah. Še se stekajo množice ljudstva vsak Gospodov dan v te hrame božje. Še obstojijo naše Marijine družbe in veliko je dobrih slovenskih deklet v njih. Tudi dobrih, blagih fantov še premore slo-

venska zemlja. Še večje je število dobrih, pobožnih, zlatih mater; tudi število krepkih, odločnih krščanskih mož je še vedno veliko. V tem času, ko sem bil doma, so bile ravno volitve, in število katoliških glasov je bilo še vedno veliko, večje kakor kedaj prej. Posebno vesela sta dva pojava na verskem polju iz novejšega časa: posvečenje družin Jezusovemu Srcu in Apostolstvo mož. To dvoje utegne vero na Slovenskem utrditi in krščansko življenje poglobiti.

To so vesele, svetle strani, ki sem jih opazil v domovini. Po drugi strani moram pa tudi povedati, da sem s skrbjo in strahom opazoval, kako pri vsem tem le nevera, moderno poganstvo počasi vedno bolj leze med ljudstvo. Prav danes opoldne je bilo, ko sem čakal na vlak, in je ravno poldne zazvonilo, pa sem opazoval, kako ljudje že tudi na kmetih radi preslišijo glas zvona, se zanj več ne zmenijo, se ne odkrijejo v pozdrav Mariji. Ne še vsi tako, a vedno več je takih. Pred 20 leti na kmetih še skoro nisi videl človeka, ki bi se pri zvonjenju angelskega češčenja ne odkril. Tako leze počasi verska mlačnost iz mesta na deželo; počasi, a vendar hitro. — In kako je z rožnim vencem po naših hišah? Tega ne vem iz lastnega opazovanja; a že pred dvema letoma mi je rekel neki gospod dekan na Dolenjskem, da se tudi ta vedno bolj opušča. — In popoldan-

ska božja služba, kako je ž njo? To vsi veste. Pred dvajsetimi, tridesetimi leti cerkve popoldne še polne, pa jih pogledjte danes!... Da to ni napredek v verskem življenju, tega ne more nobeden tajiti. Gruče fantov in celó mož med božjo službo pred cerkvijo vedno večje. To posebno sedaj po vojski. Tudi na Nemškem tožijo duhovniki, da se vojska pozna, da ni več vse, kakor je bilo. A tako daleč niso. Postajanja pred cerkvijo med božjo službo tukaj ne poznajo. — »Na bratovščine in odpustke ljudje ne držijo nič več,« sem slišal reči nekega skrbnega gospoda na Gorenjskem, kar pač ne bo popolnoma resnično. V sosedni župniji (a ne na Bledu) mi je pa povedal duhovnik, da hodi samó še tretjina moških v cerkev...

To pa so senčne, temne strani življenja na Slovenskem. Ni dvoma, da mlačnost in z njo nevera leze počasi, a vedno bolj med ljudstvo. Vedno več je tistih, ki v cerkev ne hodijo; vedno več takih, ki zakramentov ne prejemajo; in tudi takih, ki brez zakramentov umirajo, bo vedno več. Vse hrepeni po veselju in uživanju — namesto božje službe le veselice — vse sili vedno bolj v posvetnost; nadnaravno se vedno bolj umika, vse naj je le zgolj naravno. Polagoma, polagoma se vera umika in na njeno mesto stopa nevera, — moderno poganstvo. To poganstvo je slabše od starega, kajti stari pogani so imeli in imajo svoje bogove, moderni pogani so pa brez Boga.

Ta procés (pojavnost) opazamo sicer po vsem svetu. Je še mnogo vere na svetu, mnogo pobožnosti in gorečnosti; splošno pa svet le vedno bolj leze v posvetnost. Duh časa je tak. — A na Slovenskem gre to, še mi zdi, bolj naglo kot drugod. Ni čudno! Tako grdih, tako sovražnih, tako hudobnih časnikov ne dobite zlepa kje na svetu kakor na Slovenskem. Sovraštvo do Cerkve, ki ga ti listi širijo, je prav satansko. Pravijo, da pobijajo »klerikalizem« — hinavci! — v resnici pobijajo in ubijajo vero, kar jim je lahko dokazati. Ubijajo vero in širijo med ljudstvo nemoralnost, нравno propalost. In kako je ta strup razširjen po vsem Slovenskem! Ne veste, po kakih strganjih in umazanih bajtah sem jaz naletel v teh tednih, kar sem bil doma, na veri sovražne časopise, ki pred njimi vedno svarimo. Kdor to verjame in bere teden za tednom, saj mu mora glavo zmešati in ga navdati z mržnjo do cerkve in do vsega božjega.

Slovenci, ali se kaj zavedate nevarnosti, ki vam preti od te strani?! Če bo

šlo to tako dalje, bo kakor bi slana padla na slovensko zemljo; zamorila bo vse cvetje verskega življenja na Slovenskem. Ali more kdo to brati, zraven pa ljubiti cerkev, poslušati duhovnike, rad sprejemati zakramente, biti dober kristjan?! To dvoje je vendar kakor voda in ogenj. Ali menite, da tisti, ki to pišejo, sami hodijo v cerkev in k sv. obhajilu? Ha! To jim je vse neumnost! Tisti pa, ki še v cerkev hodijo in molijo, pa to berejo, tisti pomagajo tem brezbožnikom, zakletim sovražnikom cerkve, izvrševati njih satanske nakane: sejati seme nevere, prazniti in rušiti cerkve po Slovenskem. In kako daleč se je ta strup zalezal med ljudstvo! Pred par urami sem bral v »Domoljubu«, da je Koprivnik v Bohinju »liberalna trdnjava«. Koprivnik v Bohinju! Najbolj gorjanska fara na Kranjskem! Nehote mi je prišla na misel Gregorčičeva pesem, pri kateri je imel pred očmi ravno take zagorske, rovtarske kraje, kakor je Koprivnik: Tu biva narod še krepak, tu biva narod poštenjak, ki svet ga še okužil ni, ki čas ga omehkužil ni... Ki svet ga še okužil ni! Okužena je danes morda že zadnja strgana, zakajena bajta v najvišjih rovtah na Slovenskem. Ni dvoma: cerkev in vera sta v resni nevarnosti. Ne bo še jutri vse brezverno; dosti je, če polagoma lezemo v slabo. Počasi se daleč pride.

Slovenci — katoličani! Kaj mislite storiti na to?! Ali boste skomignili z ramami, češ: kaj hočemo storiti? Ali ne vidite, da vam voda udara v hišo? Če nimate polževe krvi, potem skočite pokonci, da otmete svoj dom, da rešite, kar se rešiti da. Če ne, vam bo povodenj brezverstva še to vzela, kar še stoji. — Kaj boste storili? Tega vam ne morem vsega našteti. To je vaša stvar, da premišľujete. Jaz sem udaril samo na plat-zvona, da vas opozorim na nevarnost, ki vam preti. Najprej je treba, da vsaj oči odprete in si jih zmanete, da se otesete vse zaspianosti. Ali menite, da bi bilo tako daleč prišlo, ko bi bili krščanski ljudje tako čuječi? »Ko so ljudje spali, je prišel hudič, da je nasejal ljuljko.« Odložite vso zaspianost, vse polovičarstvo! V takih časih in nevarnostih mora biti vsak kristjan cel kristjan in cel junak. Ko bi imeli vi le nekaj tiste gibčnosti in tiste predrznosti, ki jo imajo satanovi hlapci, bi bilo drugače. Glejte v manjšini so, pa nas

strahujejo; vedejo se, kakor bi bili gospodarji v deželi! Še ste vi v večini. Strnite se v bojne vrste v obrambo svojih svetišč in svetinj — kakor nekdanj pogumne Blejke, ki so otele cerkev na otoku pred roparskimi Francozi! Premišlujte, kaj se da storiti, in potem storite vse — pa prav vse, — da Sloveniji ohranite vero pred tistimi, ki vam jo hočejo oropati, in rešite duše pred tistimi, ki jih ho-

čejo pograbiti! Jaz pa bom iz daljave opazoval, kaj boste storili...

Zraven pa molite s potrjeno gorečnostjo:

Sveti nadangel Mihael, brani nas v boju! Proti zlobnosti in zalezovanju hudega duha bodi nam pomoč! Satana in druge hudobne duhove, ki hodijo po svetu v pogubo duš, z močjo božjo v peklenko brezno pahnij!

LISTEK.

Od satana k Bogu.*

Adolf Retté. — A. Kopitar. (Dalje.)

To skušnjava sem vendar premagal, ker me je okrepila misel, da ne smem več, če se k Bogu vrnem, živeti v žalostnem divjem zakonu. Kako me je podpirala božja previdnost v teh okolišninah! Če razmišljam o tem, sem si že tolikrat rekel, da se brez pomoči od zgoraj ne bi bil mogel iztrgati iz mesene pasti.

Ko sem se na ta način rešil, mi je bilo lažje poskrbeti za dušni prerod. Pa sem le še omahoval; vsi boji, vsi dvomi, ki so me mučili, so me trdovratno nadlegovali kakor brezkončne sanje mrzličnega v nemirnem spanju.

Še več. Očitki, ki so se doslej nanašali predvsem na zablode v mojem čutnem življenju, so postali določnejši. Dušni proizvodi so stali pred mano. Toliko knjig in člankov, v katerih sem s polnimi rokami sejal bogokletstva, so se mi z ognjenimi črkami iznova zapisali v duši. Neizprosni spomin me je prisilil, ponoviti tiste odstavke, v katerih sem našega Gospoda, sveto Devico in Cerkev najljubeje opsoval. To maščevalno ponavljanje mi je zadalo toliko trpljenja, da sem iznova zabredel v skušnjava obupa. Satan me je pestil in vedoč, da trepetam pred božjo sodbo, me je pehal v samomor.

V tej stiski mi je bilo najhuje, ker sem menil, da me je zapustil On, ki mi je še pred kratkim milostno poslal žarkov svojega usmiljenja.

Prišel je dan, ko sem končno stopil na pot resnične odrešitve.

Po gozdu sem begal od zore do mraka. Žalosten, ker v svojih mukah nisem imel nobene tolažbe, sem pokleknil in Boga zaklical na pomoč. Nisem dobil ne odgovora, ne to-

lažbe. Samo satanov glas, govoreč o obupu in o smrti, je v meni odmeval. Klical sem: »Milost!« Odmevalo mi je: »Kruta tuga!«

Mrak je legal na gozd. Zdelo se je, da resni visoki bori in stari zamišljeni hrasti molijo, preden zaspijo.

Kakor kadilo pri večernicah je vstajala nad prazničnimi gozdovi sinja megla in se dvigala proti nebu, kjer so se smehljale prve zvezde. Toda širna jasnina me ni prešinila. S sklonjeno glavo in s sklenjenimi rokami sem stopal po gozdu in zdihujoč ponavljal: Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil...

Vrtnivši se v vas, sem bil tako bled, da so v gostilni gostje kar zavpili, misleč, da sem bolan. S par izogibajočimi besedami sem jih pomiril in da — se ne bi zame brigali, sem poskusil jesti. Pa ni šlo: grizljaji so mi ostali v grlu in obenem sem čutil, kakor da mi botalo prebada srce.

Zapustil sem mizo in šel leč. Bil sem tako utrujen, da nekoliko zaspim. Pa ni bilo nič.

Bil sem v polsnu, ko so se mi vsi moji grehi v strašnih oblikah prikazali.

In zazdi se mi, da mrgodni obrazi v besnem krohotu tulijo okrog mene: »Ubij se! Ubij se!«

Planem kvišku in se vsedem na posteljo. Trese me, duši me, mrzel pot mi teče po čelu in po vsem životu.

»Čemu čakati do jutri,« iznova povzamem. »Bolje, da se takoj obesim... Samo da imam vrv...«

Planem s postelje. In tedaj zaslišim dobro znani nebeški glas, ki mi kliče: »Bog! Bog je tukaj!«

Z božjo milostjo zadet zdrknem na kolena. »Zahvalim Te, moj Bog!« ves ihteč zamrmram, »vrnil si se.«

* V dveh zadnjih številkah bo sedanji listek končan. Za bodoči letnik imamo pripravljeno krasno povest. (Uredn.)

In v istem hipu mi je, kakor da vidim v svoji notranjosti podoba našega gospoda Jezusa Kristusa na križu in se mi neizrekljivo usmiljeno smehlja.

Divno očaran in prepoln hvaležnosti ob stanem tukaj in neprestano ponavljam: »Zahvalim Te, moj Bog, rešil si me!« Nato se domislim zadnje hoje na vrh Košutnega roga, kjer sem poprosil sveto Devico, in spoznam, da mi je Ona prispela na pomoč v skrajni sili, kateri sem pravkar ubežal, in sklenem, da se ji grem zahvalit, brž ko se zdani.

Sam nisem vedel, kdaj je noč minila. Zora je z rožno zlatimi žarki pokukala skozi špranje v oknicah. Mahoma sem bil zunaj in urno krenil proti kapeli Naše milostne Gospe.

Prišedši na vrh, sem se pred sveto Devico s čelom vrgel na pesek. Tako sem bil izven sebe, da spočetka nisem mogel drugega ko plakati. Toda kako sladke solze: bile so kakor očiščujoč hudournik, ki mi je vse grdobije odnašal iz duše.

Naposled sem mogel izpregovoriti in jasni Materi sem rekel: »Dovrši svoje delo! Nič več se ne ustavljam. Ves sem tvoj in gotovo mi pokažeš, kaj naj še storim, da se vrnem v Cerkev.«

Dolgo sem ostal na kolenih na praču pred kapelico. Čutil sem, kako mi duša kipi v hvaležni molitvi, ki se ni izražala v besedah. Roke sem sklenil in se ozrl proti nebu: bilo je, kakor da se mi je vsa duša zamaknila kvišku, da se vedno bolj topi v svetlobi božje milosti.

Vračajoč se s hriba sem se mahoma domislil, da je najbolj pametno, če obiščem François Coppée-a in ga poprosim, naj me seznani s takim duhovnikom, ki bi me mogel razumeti. Vrnivši se v gostilno, sem ga pismeno poprosil za skorajšnji sestanek.

Coppée mi je z obratno pošto odgovoril in mi naročil, naj ga pojutrišnjem ob dveh popoldne obiščem.

Mirno vesel sem bil do odhoda in noben satanski glas me ni motil. Ta nesrečni glas, ki me je tako divje zasledoval, je bil popolnoma tiho.

Ura je odbila, da stopim na pariški vlak. Odpotoval sem — in se rešil. Slava Bogu! Slava Očetu! Slava Sinu! Slava Svetemu Duhu! Slava moji lepi Danici!

Tretji del.

Ko sem zaklical na pomoč, me je Bog moje pravičnosti uslišal: iz nadloge si me rešil! (Ps. 4.)

Slava Tebi, Danica!

Prišedši v Pariz, sem šel najprej molit v cerkev svetega Germana v Polju. Nisem namenoma poiskal te cerkve; bila mi je pač ob

potu in sem stopil vanjo. Tisti čudni strah, ki mi je toliko časa branil, da nisem hodil v cerkev, je popolnoma izginil. Odločno sem prag prestopil in šel klečat pred oltar svete Device. »Dobra Matil!« sem ji rekel, »Ti si me pripeljala semkaj. Daj, da bom našel sedaj takega duhovnika, da me z Bogom spravi! Vidiš, kako mi duša pod težo grehov še vsa omahuje in se želi oprostiti. Milo Te torej prosim, odpri mi vrata v svetišče, kjer bom deležen neskončne ljubezni!«

Ta molitev me je jako potolažila. Dospel sem do hiše Coppée-ove, kjer so me takoj sprejeli. Pesnik se je kar začudil, da sem tako slab. Saj se je lahko, kajti jasno je, da mi stiske, ki sem jih pravkar preživel, gotovo niso dale cvetočega izraza. Pomiril sem ga in potem sem mu naslikal svoje dušne razmere in ga prosil, naj mi pove, kateri duhovnik bi me hotel poučiti in voditi.

Coppée je bil ves srečen radi vesele novice in mi je rekel: »Pošljem Vas k abbé-u M., vikarju pri Sv. Sulpiciju. Pri tako svetem in učenem možu gotovo dobite potrebno oporo.«

Napisal je nujno pismo in mi ga izročil z besedami: »Kar v župnišče ga nesite. Abbé M. je tam vsak večer od pol šestih naprej.«

Zahvalil sem se mu in ob slovesu me je še kar moči vzpodbujal.

Ko sem bil iznova na ulici, sem se vprašal, kaj naj delam tri ure, ki so mi še na razpolago. Zazdelo se mi je, da bi bilo najbolje, če grem nazaj v cerkev.

Vrnil sem se torej k Sv. Germanu v Polju. Pri velikem oltarju sem se usedel, uprl glavo v dlani in razmišljal, kako bi se duhovniku izpovedal. Toda tedaj, ko sem pomislil na vse, česar bi se mu moral obtožiti, sem začutil, da me je silno sram.

»Takih reči,« sem rekel sam pri sebi, »se mu nikdar ne bom upal zaupati. Če bi se že jaz odločil, pa on najbrž ne bo maral tratiti časa s tako umazanim grešnikom kakor sem jaz.«

Ta napačna sramežljivost me je mučila tem huje, ker je neprestano naraščala in nisem vedel, kako bi se ji uprl. V cerkvi mi ni bilo več obstanka: zapustil sem jo in pričel brez smotra begati po levem nabrežju. Nestrpno sem poslušal, kako omamljivo mi glas šepče: »Pobegni! Skrij se kamor že koli! Saj vidiš, da nisi nič vreden! Saj veš, da zate ni več nikake rešitve!«

Skušnjava je bila silna. Ker sem pa takih napadov že toliko prebil, me je vendar izučilo: uvidel sem, da se jim po nobeni ceni ne smem vdati in da je prišel trenutek, ko ne smem več odlašati. Zbirajoč raztreseno moč sem ti

rekel: »Pobegniti? Neumnost! Če me je ljubi Bog tako daleč privel, me pač ne zapusti zdaj, ko storim odločilni korak. Vanj zaupam in naj se zgodi karkoli. Ob pol šestih obiščem abbé-a M.«

Zdelo se mi je, da sem se dobro odločil — in sem se res.

Dospel sem k Sv. Sulpiciju. Vstopil sem kakor v sanjah, toda ko sem bil pod svodi, ki vonjajo po molitvah, sem se nekoliko zavedel, to se pravi, še bridkeje sem občutil, kako sem sam. V najbližjo klop sem pokleknil in poskusil moliti. Le »moj Bog!« sem mogel reči, drugega nič.

In ledena noč je iznova legla name. Vstal sem in se žalostno potikal po cerkvi. Ko je pet odbilo, sem bil pri kapelici presvetege Srca, v kateri je sedel in premišljeval neki duhovnik. Brž ko sem ga v polmraku razločil, mi je prišlo na misel, naj ga poprosim za pomoč. »Častiti gospod!« sem mu kar naravnost rekel, »jaz bi rad molil, a ne morem. Strašno!«

Poln usmiljenja me je pogledal. Gotovo je mojo stisko nekoliko slutil, kajti odvrnil mi je: »Le pogum! Sigurno vam Bog že namen šteje v dobro. Molil bom za vas.«

V zahvalo sem mu samo z glavo pokimal, ker niti besedice nisem mogel dostaviti. Zopet sem taval po stranskih ladjah in glej: zdaj se mi je v srcu polagoma odpiralo in v duši zjasnilo. In v istem času sem čutil, da se mi poraja, raste in utrjuje zavest, da vse povem abbé-u M. in upanje, da me prijazno sprejme v Gospodovem imenu.

Nenadoma sem imel vse svoje zmožnosti popolnoma v oblasti. Brez obotavljanja sem krenil proti župnišču. Ob pol šestih sem pri vratarju vprašal, kje stanuje abbé M.

Ko sem po stopnicah stopal proti označeni celici, sem si še enkrat izprašal vest. Čudil sem se, da sem tako miren in odločen, ko sem bil pravkar tako mrzlično nemiren.

Ko sem vstopil, sem zagledal belolasega starčka, ki je sedel v širokem naslonjaču. Vprašujoče me je motril. Izročil sem mu Coppée-jevo pismo, ki ga je prebral, ne da bi pokazal, če je kaj vplivalo nanj. Nato mi je rekel, naj sedem, in me je mirno prosil, kakor da gre za najlagljivo stvar na svetu, naj mu razložim, v katerih okoliščinah sem čutil, da me mika Cerkev.

Nekoliko sem bil v zadregi, ker nisem kdo ve kaj vedel, kje naj pričnem. Kar se

domislim, da imam nekaj pisem prijatelja S. pri sebi. Ponudil sem jih abbé-u M. s prošnjo, naj jih pregleda.

Pazljivo jih je prebral in mi rekel: »Izvrstnega katoličana ste imeli za svetovalca. Boga morate zahvaliti, da vas je navdahnili, da ste se najprej k njemu zatekli. — Zdaj govoriva!«

Preprosti sprejem me je napolnil z zaupanjem, da sem mu brez težave popisal svoje umsko življenje od dne, ko so se mi razpršile socialistične in znanstvene megle in do tedaj, ko me je milost tako zelo razsvetlila. Ponavljati mi tega ni treba, saj sem to že v prejšnjih poglavjih opisal.

Končno sem dospel do tiste dobe, ko sem brez žive vere kolebal med željo po verskem življenju in prejšnjimi zablodami ter zabredel v globoko otožnost.

»In tedaj,« me je abbé prekinil, »ste se nameravali umoriti?«

»Da!« sem odvrnil precej osuplo, ker je pogodil, kako so se mi končale zablode.

»Kajpada!« je povzel abbé, »nadaljujte!«

Povedal sem mu, kako sem tisto strašno noč v obupu podlegel. Ves nemiren sem ga nato vprašal: »Častiti gospod, menite li, da se morem še zveličati?«

Ljubezniv nasmehljaj mu je razjasnil obraz. Vstal je, me po rami potrepal in mi rekel: »Dragi moj, saj je stvar do treh četrtink že storjena. Kesate se in nad svojimi grehi ste krvave solze točili. Nebo vas je gotovo čulo. Meni ni treba drugega kakor da vas poučim o poglobitvenih resnicah naše svete vere. Čez par dni opravite dolgo spoved in prejmite sveto obhajilo. Videli boste: vse bo šlo dobro. Cerkev je takim, ki se tako kakor vi sklicujejo na njeno ljubezen, odprta. Res ste mnogo grešili, pa ste tudi mnogo trpeli. Le recite, da je Bog z vami tako ravnal kakor s tistimi, katere ljubi! Treba vam je pomoči. Zahvalite se Bogu! Zahvalite se sveti Devici, ki je brez dvoma prosila za vas! In zaupajte, kajti zagotavljam vas, da je vaše kesanje pravo!«

»Oj dobri oče!« sem vzkliknil s solznimi očmi, »hvala vam! Končno vendar najdem notranji mir!«

»Ne meni,« je popravil duhovnik, »zahvalite se Bogu, ki sem mu jaz le skromno orodje!«

(Konec prihodnjič.)

UTRINKI

Pravica staršev do vzgoje od Boga jim izročeni otrok je na prvem mestu.

Delo je blagoslov. Ta blagoslov more slutiti le ta, ki je brezposeln.

NAŠI VZORI

† Jakob Krmelj, zgleden slovenski mladenič.

Napisal p. Mavricij Teraš, O. Cap.

(Dalje.)

Prav posebno pri srcu mu je bil tretji red sv. Frančiška. Zanj je navduševal svoje domače, kolikor je le mogel in znal. Dne 9. aprila 1926 je pisal bratu Alojziju: »In še nekaj, dragi brat! To bo moje največje veselje, če bosta vidva z Janezom stopila v tretji red... Glej, dragi brat, čas beži in hiti in mi se staramo, kmalu se bo solnce našega življenja nagnilo k zatonu in zardela nam bo večerna zarja... Kako pričakujem s hrepenenjem dneva, ko bom prejel od Tebe veselo vest: vsi smo v tretjem redu. Moja duša bo prepevala »Te Deum laudamus«.

Njegovo blago in dobro srce se pozna tudi iz tega, ker je večkrat opominjal svoje brate in sestre, naj lepo pomagajo staršem. Tako-le n. pr. prosi brata v pismu: »Dragi brat, če moreš, kupi včasih očetu in materi kaj takega, da ju boš razveselil, mogoče kakšno kilo moke ali mesa; saj veš, koliko sta morala prestati. Oče je podnevi delal v Stanišah, ponoči pa doma; trudila sta se, da sta mogla obleči toliko otročičev in nasiti toliko lačnih želodcev. Zato je oče ves bolan.«

V Celju se je začel tudi močno zatajevati. Ne samo vina in tobaka, marveč tudi mesa in kave se je zdrževal. Kako lepe misli in vzvišene pojme je imel o zatajevanju samega sebe, se najlepše razvidi iz njegovega pisma z dne 17. junija 1925, kjer piše: »Morda se Ti bo zdelo čudno, če Ti želim, da bi se odpovedal tobaku! Veš, to je zatajevanje samega sebe, ki je Jezusu tako ljubo. Le čitaj knjige: Benigno Konzolato, Cvetko Terezijo in Nebeško krono, pa boš videl, kakšno vrednost ima samozataja.«

Celjska okolica mu je zelo ugajala in ob nedeljah popoldne je rad šel kam na sprehod. Pogrešal pa je v Celju tovarišev svojih let. Zato je prav hrepenel po noviciatu, da bi prišel med mlade ljudi, s katerimi bi se lahko malo bolj prijateljsko in podomače razgovoril.

V mesecu majniku ga je začela v kolenu boleti noga in mu otekati. Šel je k

zdravniku, ki pa je bil mnenja, da ni nič drugega kakor lahko vnetje, ki se bo zopet pozdravilo. Toda bolezen je napredovala in jel se je bati, da ne bo mogel postati redovnik. Vsled teh telesnih bolečin in vsled notranjega duhovnega trpljenja je začel vidno hujšati in bledeti. Nič ni tožil čez svoje trpljenje, toda poznalo se mu je, da veliko trpi. Drugi so ga tolažili, da bo spet bolje; toda sam je že slutil, da se mu bliža smrt, zato je rekel svojemu bratu, ki ga je prišel obiskat, te-le besede: »Molite zame doma, da bom v redovni obleki pokopan, če umrjem!«

5. V Varaždinu.

V upanju, da se bo noga pozdravila, se je po končani prvi poskušnji koncem avgusta odpeljal v Varaždin v novicijat. Toda v Varaždinu se je njegovo stanje z vsakim dnem poslabšalo. Že prvi teden, ko je začel duhovne vaje, so ga napadle takšne bolečine v nogi, da je moral ostati v postelji. Koleno ga je tako močno bolelo, da je rekel patru magistru na predvečer, ko je imel biti drugo jutro preoblečen, da bi bilo najboljšo, če bi se šel zdraviti domov. P. magister ga je potolažil, naj zaupa v božjo pomoč in naj se kar lepo pripravi za preobleko. Drugo jutro je z nekim posebnim veseljem pokleknil pred glavnim oltarjem in sprejel obleko svetega Frančiška, tako da so bili nekateri navzočih ganjeni do solz. Pri preobleki so mu vsled lastne želje dali ime frater Marijan.

O preobleki in o čuvstvih, ki so ga navdajala tiste dni, je poročal svojim domačim takole: »Odkar Vam nisem pisal, sem pred oltarjem Gospodovim slekel starega človeka z njegovimi deli in oblekel novega, ki je po Bogu ustvarjen v pravici in svetosti resnice. Izpolnila se mi je srčna želja, da sem se svetu za vedno odpovedal. Nastopil sem drugo bolj ozko, strmo in trnjevo pot, ki še bolj gotovo in še prej pripelje v srečno večnost. Dobil

sem ime brat Marijan, ime Nje, ki mi je bila zvezda vodnica, ki je jasna morska zvezda...

V novicijatu se je počutil silno srečnega in zadovoljnega. Vsi v samostanu so opazili, da ima res dobro voljo, saj se je do vseh obnašal tako uljudno in prijazno,

Zmagoslavna Cerkev.

da so ga v kratkem času vsi brez izjeme imeli radi. Čeprav je s težavo opravljal svoje delo, vendar se je silil in silil, da bi ne vzbujal preveč pozornosti.

Naravnost ni nikomur nič tožil; če so ga pa drugi vprašali, kako je z nogo, je navadno odgovoril: »E, malo boli, pa to ni nič hudega, bo že prešlo. Bog me pač malo poskuša, pa bo že minilo.« Kljub

temu, da je trpel hude bolečine, je bil vendar zmeraj veselega obraza in se je včasih celo kaj pošalil. Nekoč je v šali rekel: »Ako ne bo drugo pomagalo, bo pa zemlja vse ven potegnila.« Vsako jutro je redno vstajal in prihajal k molitvi, kakor vsi drugi. Tudi k sv. obhajilu je šel

vsak dan. Nekoč se je izrazil, da ga je sram, ker tako prišvedra tja k oltarju, češ, kaj si le ljudje mislijo. Samostanski brat, ki nadzoruje brate novince, piše o njem tako-le: »Večkrat se mi je smilil, posebno zjutraj, ko sem opazil objokane oči. Sam sem pogosto čul iz njegove celice, kako je vzdihoval na postelji. Nekoč sem videl, kako je prišel pred oltar, tam pokleknil in tako milo vzdihoval, da so meni prišle solze v oči. Slišal sem samo besede: 'Fiat voluntas Tua!'«.

Ker se je njegovo stanje zmeraj bolj slabšalo, so poklicali zdravnika, ki ga je dvakrat dobro preiskal in spoznal, da ima kostno jetiko. Rekel mu je, da bo moral imeti najmanj pol leta nogo v gipsu, če bo hotel ozdraviti. Ta vest ga je silno potrla in prestrašila. Prosil je očeta gvardijana, da bi mu dovolili vsaj en mesec še ostati v samostanu, češ, morda se bo bolezen vendarle obrnila na boljše. Med tem časom je zelo goreče molil in prosil Boga za zdravje. Tudi drugi, zlasti njegovi sonovinci, ki so ga vsi prisrčno ljubili, so zanj molili in opravljali na njegov namen devet dnevnic na čast sv. Terziji Det. J.

Določeni mesec je potekel in ni kazalo drugega, kakor da se je moral vrniti domov. Kako hudo mu je bilo takrat pri srcu, to si lahko predstavljamo. Najbolj ga je skrbelo, kaj bodo rekli njegovi stariši, ko pride domov. Ves žalosten je rekel nekemu sobratu: »Oh, kaj bodo rekli moj dobri oče, ko me bodo videli brez redovne obleke!«

UTRINKI.

Če se vprašamo, čemu vse nesreče?... Ali naj nam prizanese, ko je vendar Jezus dopustil, da je njegova čista, sveta Mati tako hudo trpela! Ako je morala Marija tako bridko trpeti, Marija,

ki jo je njen Sin tako močno ljubil, se je to zgodilo, ker je križ znamenje, da smo od Boga izvoljeni.

P. Mateo Crawley.

Usmili se, Gospod, vernih duš v vicah!

DRUŽBENI GLASNIK

Topla beseda sv. očeta Pija XI. Marijinim družbam.

V dneh od 16. do 19. avgusta t. l. so imeli v prostorih zavoda »Canisianum«-a v Inomestu zborovanje voditelji Marijinih družb. Zbralo se je 224 voditeljev od blizu in daleč. Zastopniki so bili tudi iz Jugoslavije, Španije, Belgije, Alzacije in Češkoslovaške. Ob tej priliki je poslal kardinal Gasparri imenom svetega očeta zborovalcem in častnemu predsedniku škofu dr. S. Waitz-u to-le presrečno in toplo pismo:

Iz Vatikana, 2. avgusta 1927.

Prečastiti gospod!

Sveti oče je s prav posebnim zadovoljstvom doznal, da se bodo med osmino praznika Marijinega vnebovzetja zbrali v tem mestu številni škofijski in krajevni voditelji Marijinih kongregacij.

Sveti oče docela umeva in dobro ve, kako blagovita so taka zborovanja in kako koristna za izpopolnitev in usovrši-

tev Marijinih družb, ki se v teh krajih tako lepo razvijajo in razcvetajo. Nj. Svetost želi tudi za to priliko izpregovoriti bodrilno, očetovsko besedo, zato me je pooblastil, da izražam s tem njegovo izredno priznanje in vroča voščila za srečen potek važnega posvetovanja.

Sveti oče je temeljito poučen o tej čudoviti organizaciji in dobro ve, kako krasno se razvijajo Marijine družbe. V največjo tolažbo mu je pa, ko vidi, da jih preveva, prešinja in poživlja nadnaraven duh. To vzvišeno mišljenje daje članom in članicam moč, da se izkažejo ob dani priliki kot svetli vzori kreposti, in če treba tudi kot mučeniki, kakor nam prav sedaj izpričujejo primeri v Mehiki. Prav tu je umestno, da opozorimo na one štiri mlade junake, ki so 3. januarja t. l. v mestu Leon-u s klicem »Naj živi Kristus Kralj!« padli kot žrtve v sedanjem preganjanju. Vsi štirje so bili člani Marijine družbe, ki so jo ustanovili in vodili očetje družbe Jezusove. Jožef Valencia Gallardo, Salvator Vorgas, Ecehijel Gomez in Nikolaj Navarro so bili ti štirje mučenci za vero, ki so se v Marijini kongregaciji, v najuspešnejši vseh šol — saj je šola ljube Matere božje — naučili, ljubiti krepko in Cerkev, in ki so tu zajeli junaštvo, da so prevzeli največjo žrtev za Jezusa.

Prav v tej šoli, če je v spretnem vodstvu in se ravna po modrih pravilih in svetih sporočilih, se bo naučila tudi ljubljena mladina srednjeevropskih dežel iste srčnosti, ki jo bo usposobila, da se bo borila za vero, kadar bo Gospod to žrtev od nje zahteval. Brez dvoma je glavni poudarek, če hočemo, da kongregacija uspeva, v tem, da se pravilno vodi; njeno blagodejno vplivanje na človeško družbo je najbolj odvisno od prizadevanja voditeljev.

Kjer znajo modri voditelji dragocene sile mlade duše pravilno razvijati in obračati na dobro, bodo brez dvoma to dosegli, kar pričakujejo: ne le notranjo, osebno pobožnost, marveč dela gorečnosti in aposto-

Sv. Jozafat Kunčević, patron cerkvenega edinstva. (14. novembra.)

Ia ta, kar je bil vselej najlepši naravni cvet tega mističnega Marijinega vrta.

Prav zato je sila veliko vredno, če se voditelji večjih pokrajin snidejo, da se porazgovore o vprašanjih, ki se tičejo njihovega dela v kongregacijah. To jim omogoči, da se po enotnih načelih in s složnim ravnanjem posvete svoji službi, ne da bi se oprijemali osebnih nazorov in hodili brez izkušnje po svojih potih.

Za zborovanje je srečno izbrana hiša, ki je posvečena svetemu Petru Kaniziju, velikemu čistilcu Matere božje, neumornemu apostolu srednjeevropskih pokrajin. Ta apostol je kongregacije — ko so bile šele v razvoju, radi odlične važnosti silno čislal in cenil.

Sv. oče je prepričan, da bodo dnevi zborovanja rodili bogate sadove in se jih srčno veseli v nadi, da se bodo docela uresničila pričakovanja vseh vnetih voditeljev in zaslužnega predsedstva.

Da bi tem željam dal čimveč poudarka, da bi posvetovanja imela temveč koristi, podeljuje sveti oče apostolski blagoslov predsedniku, pospeševateljem kongresa in vsem duhovskim udeležencem. Vsi ti imajo pravico, da podele apostolski blagoslov prilično tudi kongregacijam, ki jih vodijo.

Naj povedo dobri mladini, kako iskreno jo sveti oče ljubi; od članov in članic pričakuje, da se bodo v kongregacijah ravnali po vzoru marijanskega člana — svetega Alojzija.

*

Z veseljem izpolnujem nalogo, ki mi jo je poveril sveti oče, da sporočam s tem želje in voščila Nj. Svetosti, in rad porabljam to priliko, da se Vaši milosti priporočam s posebnim spoštovanjem

vdani služabnik

kardinal Gasparri.

Monakovo, Stara Pinakoteka.

Marijino darovanje.

(20. novembra.)

Letni obračun.

Šmartno pri Slov. Gradcu.* Veselo in blagoslovljeno je tekoče leto za našo Marijino družbo. O priliki 20 letnice, meseca maja, je bila deležna milosti duhovnih vaj, ki jih je ob polnoštevilni udeležbi vneto

likega pomena Marijine družbe, se je vsa župnija radovala z nami, posebno še, ko je nad našo mladino zavladalo kraljevsko Srce. Petje, slavnostni govori in deklamacije v društveni dvorani, katero sta lepšali venčani sliki: Srca Jezusovega in Brezmadežne: vse je bilo kakor izliv našega veselja.

Z vstopom v novo 20 letje je zavelo v družbi sveže, živahnije delovanje. Poživili in ustanovili so se naslednji odseki: evharistični, razdeljen v štiri stopnje, šteje 50 junaških članic, ki pogosto prejemajo sv. obhajilo; časni-karski je pripomogel, da so se — z malimi izjemami — vse naše družine naročile na krščanske liste; misijonski, ki šteje večino članic, je prevzel v svoj program nabiranje denarja, molitev, darovanje svetih obhajil in nabiranje znamk za misijone. Pevski odsek, ki šteje 30 članic, ima namen, pri mesečnih shodih, sestankih in skupnih sv. obhajilih skrbeti za skupno petje. Za okras cerkve in oltarjev skrbi cerkveni odsek. Za prosveto srca in uma smo uprizorili več predstav z vzgojno in versko-misijonsko vsebino. (»Betlehemska zvezda«, »Lurška pastirica« in »Afindra«.) V svoj delokrog je prevzela kongregacija skrb za revnejše članice in podpiranje enega dijaka domače župnije.

Umrle so vzorne in ljubljene članice: Marija Brezovnik, Marija Turičnik in goreča častilka božjega Srca Frančiška Zorman. Komaj 12 let stara, je malo pred

smrtjo razodela, da je opravila devetkrat devet prvih petkov pobožnost v čast presvetemu Srcu. In prvi petek jo je Gospod poklical na ženitnino. Naj počivajo v miru in prosijo blagoslova svoji družbi!

Brezmadežna, čuvaj — Srce večnega Kralja, vladaj svoje otroke!

Fayet.

Sv. Cecilija.

(21. novembra.)

vodil p. T. Tavčar, misijonar od Sv. Jožefa nad Celjem. Duhovne vaje je zaključila vesela in ganljiva slovesnost sprejema 26 novink ter posvetitve družbe in Marijinega vrtca Srcu Jezusovemu. Zavedajoč se ve-

* Dopis, tehten po vsebini, vzoren po obliki. (Op. uredn.)

UTRINKI.

Marsikdo govori trdo, pa pove resnico; marsikdo se pa hinavsko ponižuje in njegovo srce je polno zvijače.

Skupnost in edinost katoliškega ljudstva je nujna osobito takrat, ko gre za katoliško šolo.

Pri vsakem svojem dejanju zvesto poslušaj svojo vest, tako se namreč spolnjujejo zapovedi.

Zagradi s trnjem svoja ušesa; nikar ne poslušaj hudobnega jezika in svojim ustom napravi vrata in ključavnice.

CERKVENI

RAZGLED

Po svetu

Prva cerkev, ki jo bo v bližnji bodočnosti zidalo dunajsko cerkveno društvo, bo posvečeno sveti Tereziji Det. J. Novo svetišče bo stalo v predmestju Starchant. — Naj bi sveta Mala Cvetka vsula tudi nad Dunaj mnogo cvetja krepkih priprošenj, da bi zasvetilo pravo spoznanje osobito tistim zasleplencem, ki so se dali zapeljati od provzročiteljev julijske prekucije, da so odpadli od Cerkve Kristusove.

O tisku so sestavili bavarski škofje pravkar skupno pastirsko pismo. V njem so kratko obrazložili vse, kar je za katoličana odločilno in v vesti obvezno, da se zavzema za katoliško časopisje, vse drugo pa odklanja. — Le škoda, da taka nadpastirska svarila ne pridejo do ušes onim, ki so zanje v prvi vrsti sestavljeni, ki se bratijo le z nasprotnimi listi.

Čudo, ki se vsako leto ponavlja. 19. septembra je bil ves Neapel priča, kako se je obnovil čudež sv. mučenca Januarija. Neki Švicar piše v listu *Vaterland*, dne 20. septembra to-le: »Kdor veruje v Boga, mora dosledno verovati tudi v vsemožnost božjo in torej tudi v možnost čudežev... Doslej — tako nadaljuje dopisnik — nisem veroval v čudež svetega Januarija, marveč sem dvomil in občudoval domišljijo južnih prebivalcev, dokler me lastna moja zdrava čutila niso priporočila, da sem sprejel kot dejstvo, kar so verovali pred menoj milijoni ljudi. Ob osmih zjutraj sem videl v stekleni posodici (ki je shranjena v neapelski stolnici) z lastnimi očmi še docela strjeno kri, ob 11 pa že tekočo, obakrat tako blizu, da sem se mogel steklenice dotekniti. Vsem gostom so posodico držali pred očmi, vsakdo je mogel, če je hotel, postaviti svečo pred ali za steklenico s sveto krvjo. Cutil sem se prizadetega, ko mi je nekdo navzočih na uho zašepnil: »Ali zdaj verjamete?«

Sv. Januarij je prestal mučeniško smrt kot škof v Beneventu za časa Dioklecijana.

75 letnico je praznovalo konec septembra katoliško društvo rokodelskih pomočnikov v Berlinu. V glavno mesto Nemčije je došlo na slavnost 10.000 oseb. Bil je tako

rekoč velik družinski praznik, ki so ga slavili tudi zastopniki vseh katoliških organizacij v Berlinu ter odposlanci javnih oblasti z nuncijem Pacelli-jem na čelu. Tudi državni kancelar Marx in več državnih ministrov je bilo navzočih.

Zgodnje sv. maše na postajah. Na glavnem kolodvoru v Monakovem je bilo letošnje poletje ob nedeljah in praznikih 130 sv. maš s 13.797 udeleženci. Obhajanih je bilo 820 potnikov. Obnašanje vernikov je bilo vzorno. — Na vzhodnem kolodvoru 17 sv. maš, 918 udeležencev in 101 obhajilo.

V katoliško Cerkev je prestopila v Rimu švedska pisateljica Ahnfeld hkrati s svojim sinom.

Poplačana hvaležnost. Italijanski protestant iz New-Yorka, Fabri po imenu, ki je večkrat v poletju bival v svojem rojstnem kraju v Toskanskih gorah, je hotel svojim

† Jakob Krmelj.

rojakom-katoličanom napraviti posebno veselje s tem, da jim je dal na lastne stroške zidati novo cerkev. Krasna stavba je dogotovljena in zbujajo pozornost odličnih Italijanov. Sam Mussolini se zanjo zanima. Največja sreča je pa zadela dobrotnika samega.

Ambr. Bagognone.

London, Nat. Galerie.

Marija z Jezusom.

(Ob strani sv. Katarina muč. in sv. Kat. Sienska.)

Te dni je prestopil v katoliško Cerkev. Njegovo dobrodelnost je Bog bogato poplačal.

21. decembra 1879 je imel sedanji papež Pij XI. novo mašo. Čez dve leti bo torej slavil, če mu Bog zdravje da, zlat mašniški jubilej. Pij XI. je bil gojenec lombardskega zavoda v Rimu. Kot milanski rojak je opravil prvo sveto daritev na oltarju cerkve sv. Karla Boromejskega, ker je na tem oltarju shranjeno srce sv. milanskega nadpastirja Karla Bor. Takrat pač ni slutil, da bo enkrat sam

postal milanski nadškof in še več. Tudi kot novoimenovani škof za milansko nadškofijo je opravil prvo sveto mašo na tem oltarju, ki je postavljen za velikim oltarjem omenjene cerkve. Zdaj, ko se bliža zlata maša, so pa odlični Rimljani sklenili, da bodo ta leseni oltar obnovili in ga izpopolnili z bronom in marmorjem ter s krasnimi kipi.

Za pravnost. Novi kazenski zakonik italijanski določa hude kazni (do 5 let zapor) za sodomske zablode; za vsako propagando, ki bi imela namen preprečevati porode, pa je določena kazen enega leta. Strogo se kaznuje tudi vsako zapeljevanje mladoletnih, prav tako žaljenje verskega čuta.

Na bolje. Na Kitajskem se je vihar državljanske vojne polegel. Neki katoliški misijonar piše: »Mi smo vsi ostali na svojih mestih, dočim so se protestantski pastori umaknili še preden je vihar izbruhnil. Zdaj smo zopet začeli z delom. Upamo, da gremo bolj čisto časom nasproti. Boljševizem je omagal, je odstranjen; zdrava nacionalnost, ki se je ne bojimo, je ostala.« — Iz Me h i k e prihaja novica, da so ljudje, ki so bili glavna opora predsednika Calles-a, sklenili, da bodo dejansko zavračali in ovirali namere »Nerona«.

Zgledu katoliških škofov je sledila tudi pravoslavna duhovščina v Belgradu, ki je započela boj proti nenravni ženski noši. V posebnem proglasu so tudi naslednje določbe: Zenske ne smejo nositi takih kril, ki ne dosežejo razdalje 25 cm do tal. — Nobena deklica, ki ima več kot 15 let, ne sme imeti ostriženih las. — Ženstvu naj se ne dovoljuje, da bi javno pušile tobak. — Ženstvu naj bi se zabranil obisk javnih lokalov, če nimajo tam zaposlenja.

561.000 otrok rešenih. Iz Rima poročajo, da je bilo med državljansko vojsko na Kitajskem, ki se je vže poglobila, rešenih 561.289 sirotnih otrok in sicer vsled prizadevanja »Dejanja sv. Detinstva«. Poprejšnje leto je bilo število rešenih in krščenih za okroglo 70.000 manj. Splošno se s priznanjem podarja, da so med vojsko vsi katoliški misijonarji vztrajali na svojih mestih, dočim so protestantski v velikem številu deželo zapustili.

Značajno. Nedavno je prišel v Rim župan iz New Yorka, Valker. Italijanska vlada ga je povabila na obisk. Toda Valker je odgovoril: »Jaz sem katoličan in kot tak izvršim poprej svojo dolžnost do glavarja svete Cerkve.«

Tudi koristna posledica zgodnjega svetega obhajila. Na Holandskem se dosti točno ravna po dekretu papeža Pija X. o zgodnjem sv. obhajilu otrok. Zdaj ni nobenih težav več. In posledice? Število duhovskih kandidatov, bogoslovcev, se je izdatno povečalo. Duhovska semenišča so morali povečati. Danes pride na Holandskem na vsakih 200 mož po en bogoslovec.

Duhovske spremembe v tržaški škofiji. Škof Msgr. Fogar je odredil naslednje spremembe v svoji škofiji: Matej Kurelić, župnik v Humu, gre za župnika v Novake. Župnijo v Humu bo upravljal Božo Silvani, župni upravitelj v Roču. Novomašniki, ki so bili imenovani na ta-le mesta: Alojzij Gulić za župnega upravitelja v Boljuni, Cesar Karel za 1. kaplana v Bujah, Jožef Policardo za 1. kaplana v Milah. Gulić Alojzij bo upravljal iz Boljuna tudi župnijo Vranja. Venceslav Šileny, dozda župni upravitelj v Vranji, je imenovan za kaplana v Storjah. Agreš Francišek, kaplan v Cerovljah in župni upravitelj pri Sv. Ivanu, gre v Tomaj za kaplana; na njegovo mesto pride Vidav Jožef, dozda kaplan v Škednju. Za drugega kaplana v Škednju je bil imenovan Škoda Jožef, kaplan v Pregarjih.

Da se ne zabriše. V ruski pravoslavni cerkvi v New-Yorku so prizidali kapelo, ki je posvečena spominu onih žrtev, ki jih ima na vesti boljševizem. Na stenah so napisi, ki povedo, koliko oseb so ruski boljševiki poleg carske družine umorili. Naj jih tudi tu še enkrat omenimo: 31 škofov, 1560 duhovnikov, 16.367 dijakov in profesorjev, 34.585 učiteljev, nastavljenec in zdravnikov, 79.900 uradnikov, 65.890 bogatašev in plemstva, 56.300 častnikov, 196.000 delavcev, 268.000 vojakov, 890.000 kmetov. Vseh skupaj 1 milijon 300 tisoč. Ali je Evropa, ali je Amerika ugovarjala in protestirala? Primerjajmo zdaj, kako so manifestirali in se potegovali gotovi krogi po velikih mestih za obsojena dva anarhista v Ameriki, — kako so pa nasproti molčali, ko bi se bilo treba zavzeti za neštete žrtve boljševizma! Zadnje tedne so ruski boljševiki zopet zaprli 45 duhovnikov ter jih spravili v Sibirijo pod pretvezo, da so se udeleževali verskega gibanja. — V Mehiki so umorili Callesovi privrženci od avgusta 1926 do danes okroglo 8000 oseb, 15.000 pa so jih ranili. Koliko jih je po ječah, pa ne moremo dognati... Kako malotro slišimo, da bi vodilne osebe to barbarstvo obsodile!... Maloazijski

žid, povzročitelj vse mehiške nesreče, ki se je prikopal do časti predsednika v Mehiki, je prišel kot revež v to deželo. Zdaj pa je bogataš. Odkar je državni predsednik, se mu je premoženje namnožilo na milijone. Ko bo odletel, bo pobral kopita, pa bo živel kot milijonar karmoč udobno... Za tako osebo, pa toliko obzira; nobena veljavna država se ne oglasi s protestom.

Katoliškega shoda v Dortmundu (za katoličane v Nemčiji) se je udeležilo 120.000 ljudi. Za nas je najbolj zanimivo, da se je vsa skupščina zavzela za versko šolo. Tozadnevna resolucija (sklep) se glasi: 66. glavno zborovanje nemških katoličanov se soglasno pridružuje neomajni temeljni zahtevi katoliškega ljudstva: »Katoliškemu ljudstvu katoliške šole!« V konfesionalni (verski) šoli vidimo najboljši predpogoj za krščansko odgojo mladine ter za нравno in za versko obnovev našega ljudstva. V polnem soglasju s sklepi prejšnjih katoliških shodov in s častitljivim izročilom celokupnega katoliškega gibanja v Nemčiji — zahtevamo, da se to zagotovilo v postavodaji države in deželá zajamči. V bodočem zasedanju državnega zbora se bo razpravljalo o predlogu šolskega zakona; zato se obrača skupščina v imenu katoliške Cerkve, z odločnim opominom na katoliške člane poslanske zbornice, naj zastavijo vse sile, da se bo šolski zakon sestavil v soglasju s pravičnimi zahtevami katoliškega ljudstva in naj ne dajo glasu nobeni predlogi, ki bi vsaj ne vsebovala enakoveljavnosti verske šole z drugimi šolami.«

Zanimive številke. Angleški benediktinac Maternus je dognal, da je točasno vseh ljudi na zemlji 1816 milijonov. Od teh je 684 milijonov kristjanov, nekristjanov pa 1132 milijonov. Med kristjani je 330 milijonov katoličanov, 210 milijonov protestantov, 144 milijonov pravoslavnih (grško-ruskih razkolnikov). Med nekristjani je 15 milijonov judov, 235 milijonov mohamedancev, 200 milijonov budistov, 217 milijonov hindujcev, 300 milijonov konfucijancev, 25 milijonov šintoistov, 140 milijonov animistov in drugih poganov. — Moj Bog, koliko dela za misijonarje. Gospod, pošlji delavcev v svoj vinograd!

»Najboljše apostolsko delo.« Škof iz Rieti (prov. Perugia) je bil te dni v avdijenci pri papežu. Omenjal je, da je v njegovi škofiji, ki ima 110 župnij, precej razširjen tednik, ki ima 12.000 naročnikov. Nato zakliče sveti oče z vso živahnostjo: »Dobro držite ta list, vzdržujte ga za vsako ceno. To je najboljše apostolsko delo, ki ga morete izvrševati.« — Nešteto krat je vrhovni poglavar svete Cerkve poudarjal, kako nujno je, da se vsi verni

katoličani zavzamejo za prosep dobrega in poštenega časopisja. Na tem polju je lahko vsakdo in mora tudi vsakdo biti apostol. Nismo še vrli in vredni sinovi in hčere katoliške Cerkve, če se varujemo in izogibljemo slabega in proticerkvenega časopisja, nismo še docela izpolnili svoje apostolske dolžnosti, če smo sami naročeni na krščanski dnevnik, tednik ali mesečnik; danes mora vsak zaveden katoličan dobre liste tudi širiti, mora jim pridobivati novih naročnikov. S tihim, priložnostnim priporočanjem in prigovarjanjem se več doseže, kot more doseči najboljši govornik s svojim nastopom na prižnici ali pa na skupnem shodu. Vsakdo dobi primerno priliko, da zastavi svojo prijateljsko besedo v prid dobremu tisku. Zavedajmo se, da je to velekoristno in izredno zaslužno delo tudi pred Bogom!

Po domovini

Trg presv. Trojice bi lahko imenovali ljubljanski Kongresni trg, kamor so nedavno prepeljali veliki spomenik, ki je stal pred kapelo nekdanje bolnišnice na Dunajski cesti, zadnji čas pa pred kavarno Evropo. Sedaj so ga postavili ob robu Kongresnega trga nasproti uršulinski cerkvi. Hkrati je pa ves Kongresni trg krasno na novo potlakan. Ker je tudi uršulinska cerkev posvečena presveti Trojici, se ji to starinsko znamenje sv. Trojice prav poda.

Žalostno poglavje. Ob dveh preteklih volitvah, ki so pokazale, da je tudi v Ljubljani vendarle mogoča armada mož in mladeničev, ki jih ni zastrupilo Cerkvi protivno časopisje in je vsled tega tako zvano svobodomiselnostvo le z najhujšim naporom priborilo nekaj glasov večine, so mirni Ljubljančani mogli opazovati, kakšna neotesanost, divjaštvo in sirovost se je zasejala med oni mladi svet, ki se vzgaja vse drugod, nego po katoliških prosvetnih in katoliških telovadnih organizacijah. Gorje bodočemu rodu, če se bo taka odgoja nadaljevala, če se bo zastrupljanje po sovražnem čtivu širilo v čedalje obsežnejše kroge med mladino! Kaj so si mislili tujci, ko so videli besnenje lažinapredno nadahnjenih mladičev po ulicah. Človeka srce boli, ko opaza te žalostne in usodepolne sadove izkažene in pokvarjene odgoje. Najmanj, kar bi svetovali vodstvu varnostne oblasti, je to le: Mlade ljudi vsaj ob takih večerih proč od ulice!

Novo lice je dobila ljubljanska stolnica sv. Nikolaja. Obnovljena je vsa zunanost cerkve in obeh zvonikov. Verniki stolne žup-

nije so se hvalevredno odzvali povabilu za prostovoljne prispevke, ki so bili potrebni, da se je moglo to veliko delo izvršiti. Seveda so pripomogli tudi razni drugi dobrotniki in zavodi; kljub temu stroški še niso pokriti. Prav bi bilo, če se oglase še novi dobrotniki. Pravijo, da bodo prilično prelili tudi nove tri zvonovi, ki se s starim, predvojnimi očajkom v drugem zvoniku prav nič ne vjemajo, med seboj pa tudi niso posebno prijatelji.

Bolje sedaj, nego pozneje. Med listi, ki jih priporočamo, ima naš »Vrtec« (v družbi z »Angelčkom«) najbolj hvaležno in srečno nalogo: Učiti, blažiti, voditi mladino, odvrčati jo od zablod, krepiti v njej čednosti, utrjevati jo v krščanskem življenju. Novi letnik se začne s septembrom, ko se mladina loti šolskega dela. Bodite — prijatelji naše mladine, starši in vzgojitelji dobre dece — opozorjeni na ta prekornostni list, ki je vreden vsestranskega zanimanja in tudi podpore. Podpora je pa v tem, če ga naročimo dragi mladini, in sicer že sedaj, ne šele o novem letu.

Kronika. (Lavantinska škofija): Novomašnik Stanko Weingerl je nastavljen kot kaplan v Marenbergu. Tomaž Ulača je odšel kot kaplan v Beograd. Za župnega upravitelja k Sv. Miklavžu n. P. je imenovan J. Mlakar (poprej v Zagorju). Župnijo Zagorje oskrbuje J. Ravter, župnik na Pilštajnu. — Premeščeni so gg. kaplani: Adolf Adamič iz Šmartna na Paki na Pilštajn, Friderik Strnad od Sv. Marka n. P. v Šmartno o. P., Gregor Zafošnik iz Ruš v Konjice, Ant. Medved je nastavljen za kaplana v Dobovo. — Peter Pribožič, župni upravitelj v Dobjem pri Planini, je prišel za duh. pomočnika v Ruše; J. Lebič je postal I. kaplan v Konjicah. — Ant. Tomažič, ž. upr. v Žičah, je postal župnik na istem mestu. — Al. Leben, kaplan v Poljčanah, je nameščen za župnega upravitelja pri Sv. Križu nad Mariborom; Jož. Lasbacher, kaplan pri Sv. Lenartu v Sl. gor. je postavljen za žup. upravitelja pri Sv. Bolfenku v Sl. gor.; J. Sajovec, žup. uprav. pri Sv. Petru v Gor. Radgoni, je prišel za kaplana pri Sv. Lenartu v Sl. gor. — Peter Kovačič, stolni vikar v Mariboru, je imenovan za kateheta na celjski gimnaziji.

Letošnji god sv. Franciška, dne 4. okt., je bil obenem praznik posvečenja nove cerkve, ki je postavljena v Šiški ob 700 letnem jubileju asiškega ubožca. Novo svetišče je posebnost svoje vrste. Umetniki so polni hvale, pa tudi »preprosto ljudstvo umeva plemenito preprostost tega hrama, ki v marmorju, opeki in lesu razodeva duha največjega ljudskega svetnika.« Pomembne obrede

posvečenja sta izvršila škofa dr. Jeglič in dr. Karlin. Šišenski verniki so lahko ponosni na svojo cerkev. Bog daj obilo dobrotnikov, da se bodo mogli poplačati dolgovi in da se bo moglo vse nabaviti, kar je še potrebno.

Dopisi

Gor. Ponikva. Dan, ko so se člani in članice obeh Marijinih družb ter tretjega reda posvetili sv. Srcu Jezusovemu, je bil zares dan, ki ga je Gospod naredil. Jutranjemu skupnemu sv. obhajilu je sledila zunanja slovesnost v dvorani z lepo igro »Junakinja Srca J.«; od tu se je razvrstila procesija s sliko božjega Srca v krasno ozaljšano cerkev, kjer se je izvršila posvetitev, ki jo ponavljamo vsak prvi petek po skupnem sv. obhajilu. Dne 8. sept. smo zopet ponovili igro o priliki, ko so nas obiskali Mar. družbi deklet in žená iz Škal. Nismo pa imeli samo predstave, marveč predvsem lepo svečanost v cerkvi, kjer so nas vzpodbujali, naj se vsekdar izkažemo vredne izredne milosti, da smo Marijini otroci.

Ribno pri Bledu. Na Mali Šmarijin smo pokopali Ivano Dežman, vzorno članico Mar. družbe. V svojem življenju je storila veliko dobrega z lepim zgledom in s svojo radodarnostjo; tudi župnijska cerkev jo šteje za svojo dobrotnico. Hvaležnost ji je izkazalo na zadnji poti k pogrebu mnogo faranov, zlasti pa Marijina družba, gasilsko društvo in domači pevci, ki so ji zapeli več žalostink. R. i. p.!

Celje. 25 let je že, odkar se je razvil Marijin prapor nad celjsko mladino. V zahvalo za vse neštete milosti, ki nam jih je Marija v najobilnejši meri delila, smo 21. avgusta poromale k milosti polni Materi božji v Petrovče. 25. septembra pa se je izvršila v proslavo 25. letnice večja prireditev v Narodnem domu v Celju. Slavnostni govor je imel misijonar T. Tavčar, ki je z ognjevitó besedo okrepil ljubezen do Marije v srcih vseh navzočih. Pod spretnim vodstvom g. Mava pa je ljudski zbor zapel dve krasni pesmi, nakar so družbenke vprizorile igro: »Goslarica naše ljube Gospe«. Čisti dobiček te prireditve (Din 2000) se je poslal najbolj pomoči potrebnim misijonom. Pa tudi naša mati Marija ne sme ostati brez darila; zato so družbenke oskrbele nov kovinast venec z električnimi lučicami okrog Njenega kipa. Naj še bodočim družbenkam svedoči ljubezen in požrtvovalnost sedanjih deklet. Naj živi duh Marijin kakor danes med nami — še v bodoče med vso mladino!

Št. Vid nad Planino. Na angelsko nedeljo, dne 4. sept. smo imeli pri podružnici Sv. Križa cerkveno proščenje s procesijo, pridigo in slovesno sv. mašo. Prišlo je mnogo ljudstva od blizu in daleč. — Popoldne se je vršila istotam prireditev šmarsko-rogaškega orlovskega krožja. Radi neugodnih prometnih razmer je bila udeležba vnanjih gostov bolj pičla. — S hriba Sv. Križa je lep razgled po celem planinskem okolišu; lična je tudi cerkva. Žal, da je precej zanemarjena, istotako pa tudi 12 kapelic križevega pota z nekdanjimi slikami. — Ali bi se ne moglo zbrati nekaj denarja za temeljito popravilo cerkvice, zlasti pa kapelic, ki sedaj razpadajo. Ljudstvo bi rado kaj prispevalo v ta namen in Sv. Križ bi gotovo postal priljubljena božja pot za domačine in tujce. — Župljani izpod zvona Sv. Vida in iz sosednih župnij, razmišljajte o tem! — Popotnik.

Tolmin. Česar si je naša dekleška Marijina družba že dolgo želela, to se ji je letos posrečilo. Od 13. do 15. avgusta si je oskrbela tridnevne duhovne vaje. Z mirenskega gradu je prišel misijonar dr. A. Zdešar, ki je v resnih in globokih premišljevanjih govoril o lepoti človeške duše, o samozataji, o spovedi, o molitvi, milosti, čistosti, dekleških vzorih in vzornikih, o Vnebovzeti, o nalogah našega dekleta vnaprej. Dnevno so bila tri premišljevanja; dekleta so se jih udeleževala z veliko požrtvovalnostjo in gorečnostjo; po dve uri daleč so zahajala v cerkev. K sv. zakramentu je pristopilo tudi veliko drugih ljudi. Na vnebovzetje Marijino je bilo 16 mladenk na novo sprejetih v Marijino družbo. Popoldne istega praznika so se poslovile od misijonarja v Marijinem domu, kjer so se že prej zbiralale med odmori pred Marijino podobo. S svojo gorečnostjo so privabile k premišljevanjem tudi veliko drugih deklet. Upajmo, da se je marsikateri zasvetila nova pot. V to nam pomagaj Bog in Devica Marija!

Razno.

Nemilo za nedrago. Sloveči pridigar Abraham a Santa Clara je nekoč prišel v neko vas na Nižjeavstrijskem. Pride do hiše ondotnega župana, ki je stal ob vežnem vhodu. Abraham ga ni poznal, tudi ni vedel, da je svobodomislec in da za duhovnike nič ne mara. Vpraša ga, koliko je že ura. Mož odgovori: »Zdaj je ravno čas, ko ženejo osle napajat.« S prisotnostjo duha in z mirnostjo, ki je občudovanja vredna, mu zasoli potnik v hipu nazaj: »Tako, in vi še tukaj stojite!« Ni treba pripovedovati, da je možakar zardel in izginil za vrati.

Znamenite ugotovitve. Znani šef zdravniške pisarne v Lurdu, dr. Marchand, je dal nedavno natisniti knjižico, ki je v njej opisal 27 slučajev čudežnih ozdravljenj v letih 1923.—1925. V vseh teh slučajih gre za loline z organskimi ranami, ki so bili trenutno ozdravljeni tako, da so bili razjedeni deli telesa zopet celi in zdravi. V naštetih letih je bilo v zdravniški pisarni v Lurdu pri preiskavah bolnikov navzočih približno 7000 zdravnikov iz Francije, Belgije, Španije, Anglije, Nizozemske, Italije, Portugalske, Danske, Poljske, Češke in Kine. (Poročilo Jugoslavije in Nemčije nič ne omenja!)

Armada, ki je najnevarnejša. Prostopidari ali frasoni imajo točasno po vsem svetu 27.000 lož (podružnic); vseh članov je že približno 4 milijone. Grozna moč v službi antikrista! Ta armada štirih milijonov je ona tajna sila, ki kuje in dela neprestano naklepe zoper katoličane in zoper katoliško Cerkev. S svojim vplivom, ki ga zna dobiti pri odločujočih činiteljih, s svojimi ljudmi, ki jih skuša vriniti povsod na najvišja državniška mesta, z denarjem in s svojim časopisjem vlada frasonstvo tako rekoč vse države. — Denar in časopisje — to dvojno sredstvo vprezajo frasoni v službo svojih drznih naklepov. Polagoma in s primerno opreznostjo spravijo vse pod svojo oblast. Le pomislimo, kaj je uganjalo frasonstvo svojih 50 let v Italiji, kako se košati še vedno v Franciji in kaj počenja peščica ljudi, ki jih je dvignilo prostopidarstvo, v Mehiki! In po drugih državah! Ali je katera, kjer bi se moglo reči, da ni pod vplivom lože?... Kdaj bo prišel čas, ko se bodo združili vsi katoličani in rekli: Dosti je tega! Uredimo najprej močno katoliško časopisje in osvojimo z njim vse dobrosmislece.

Korenito se prepreči javno pohujšanje, kjer pobijajo pajke, in ne ometajo samo pajčevine. V državi Peru so pred kratkim sprejeli postavo o kupčiji s knjigami, ki ima zelo ostro pripombo: »Pisatelj in založnik tiskovine, ki se smatra za nemarno in nepravno, morata plačati denarno globo, ki znaša vrednost 1500 izvodov dotične tiskovine (knjige). Če ne moreta spraviti omenjene vsote skupaj, morata opravljati štiri mesece

službo grobarja na pokopališču.« — Drugod pa pajčevino ometajo, pa še to radi puste.

Jezuitski red ima zdaj že docela 20.000 članov. Od ustanovitve (1540) do danes jih je umrlo 750.000. Med temi je 14 članov bilo priglasih med svetnike, 201 med blažene, 89 je mučencev. Prvi, ki bo zdaj dosegel čast svetništva, bo poljski pater Bobola, ki so ga ruski razkolniki umorili. Na misijonih deluje točasno 4000 jezuitov. Njih šolstvo v misijonskih krajih je jako razvito. Visoke šole vzdržujejo v Beirutu, Bombayu, v Kalkuti, Mangalove, Madrasu, Trichinopoli, Šangaju, Tientsinu in v Tokio. Poleg teh imajo še okrog 100 višjih in tehničnih šol ter 17 tiskarn.

Sojen je bil. Časopisi so objavili ta-le dogodek, ki je o njem pisal bogoslovec iz San Paola v Braziliji, kjer se pripravlja na duhovski stan. Dogodek je opisan v pismu, ki ga je poslal svojemu bratu v Wolfen (Zgor. Avstrija). Glasi se: V kraju Manas Geraes je posvaril župnik hčer veleposestnika in lastnika kavinskih nasadov, ker je prišla v cerkev nedostojno oblečena. Ta se pritoži svojemu očetu, ki razdražen veli, naj se dekletu drugo nedeljo še bolj razzdano obleče. Župnik je to neotesanost ponovno pograjal. Ko hčerka pove, kaj se je zgodilo, pokliče oče enega hlapcev, ki naj gre k župniku in ga prosi, da bi takoj prišel k njemu, češ, da je bolan. Drugima dvema hlapcema je pa ukazal, naj župnika domov grede zavrtno napadeta in zdelata tako, da bo imel za nekaj dni zadosti. Seveda je župnik takoj ustregel. Pred hišo sta čakali mati in hči ter se delali kakor bi bili sila žalostni radi nenadnega obolenja očetovega. Župnik stopi v sobo in gre k postelji. Pozove pa takoj nato mater in hčer za seboj ter jima očita, zakaj nista pravočasno naznanili bolezni očetove. »Saj sem vendar nemudoma šel od doma, ko me je prišel sel klicati, in vendar sem dospel že prepozno; saj je oče že ves hladen.« Tako je govoril duhovnik nevede, kaj se je spletkarilo za njegovim hrbtom. Lahko si je misliti, kako sta zatrepetali obe ženski, ko sta se prepričali, da je oče res mrtev. Padli sta na kolena in odkrito priznali vso kaznivo namero, ki ji je sledila tako strašna kazen božja. — Ta dogodek je opisan v listu »Liebfrauenbote« št. 13, 1927.

Posledice tiranstva v Mehiki.

Razmere v Mehiki so (brez ozira na versko razdejanje in opustošenje) sila žalostne. Vsekrizem nezadovoljnost, revščina, stiska, lakota in obup. Ameriški poročevalec Walter Saunders, ugleden pisatelj, se je na lastne oči

prepričal o nesreči, ki jo je povzročil tiran Calles z besnim preganjanjem mehikanske Cerkve. Tako-le pravi: »Ljudstvo v Mehiki je oropano vere, oropano delavskih, lastninskih, glasovalnih pravic, pravice svobodnega go-

vora in najvišje pravice, da bi zvedelo resnico o položaju.

Nenravnost se še nikdar v Mehiki ni tako razpasla, kakor danes. Mesto Tampico je postalo naravnost peklensko brezdnost. Kaj se godi v mestu Tijuana, je naravnost nepopisno. Stiska, lakota, bolezní naraščajo v vseh pokrajinah Mehike. Gobova bolezen se tako širi, da je groza, a vlada se za to ne briga. Število gobavcev že presega 50.000.

Prej rodovitni kraji so vsled bolezní in preganjanja izpraznjeni in opustošeni. Nikdo ne seje, ker bi setev bila itak pokradena. Nihče ne redi živine, ker bi jo roparji odvedli.

Tako opisuje nesrečno Mehiko omenjeni poročevalec. Neki drug očividec je napisal v angleškem časopisu »The Universe« še hujše

reči ter trdi, da je boljše vizem, v družbi z komunizmom in socializmom napravil iz Mehike najnesrečnejšo državo. »Mehika, dežela, ki se je po nji cedilo mleko in med; ta ljubka dežela, polna naravnega bogastva: zlata, srebra, dragocenih kamenov, olja, lesa, polja in travnikov, sadja in cvetic, žvepla in zdravega podnebja, — ta Mehika je vsled slabega gospodarstva in vsled sedanjega preganjanja postala najrevnejša dežela na svetu.«

Časopisi naštevajo zopet nove slučaje mučeništva pod Callesovo vlado. Ker je bila mera njegovega strahovanja polna, so se dvignili zatiranci z oboroženo silo zoper njegove čete. Torej poleg vseh nesreč še državljanska vojska. Kaj vse povzroči trmasta zloba frama-sonskega človeka!

Ob Genezareškem jezeru.

Iz dnevnika 19. junija 1926.

Kr. Cuderman.

Čez strm greben nazareških hribov smo privozili v prijazno Kano Galilejsko. S svojim prihodom smo dvignili ves mladi svet. »Hadži, hadži,« so klicali otroci in hiteli skupaj. Peščene gradove so zidali ob kaktusovem ograjku. Tako prisrčno so zamazani, da vidiš samo svetle oči in bele zobe. V lončenih posodah nam nudijo razgrete vode. Pa nam ni šla k srcu postrežba ljubeznivih umazančkov. Raje smo zajeli v močnem studencu tik ob poti. Ta studenec je edini v Kani. Brez dvoma je dal vode za prvi Jezusov čudež. — Obiskali smo še frančiškansko cerkev, ki stoji na mestu, kjer se je Jezus mudil na ženitnini. Mali sitneži pa stoje neprestano za petami in tišče v nas vrčke iz ilovice. Ne moreš se ubraniti, tako prikupno znajo prositi. Slednjič smo pustili otroke v prahu in hiteli naprej.

Pred nami se je odprla rodovitna planota. Po izročilu se je tu odigral oni ljubki prizor, ko je stopal Jezus z učenci v soboto skozi pšenična polja. Učenci so utrkali nekaj klasov in zobali zrnje. Farizeji pa so brž očitali, da učenci s tem »delom« oskrunjujejo sobotni dan.

Nekaj ravnin, nekaj ovinkov — kar nepričakovano se je izvil iz duše začuden vzklik! Globoko pod seboj smo naenkrat ugledali Genezareško jezero v nepopisni mičnosti. Kakor uresničena fatamorgana sije v nenavadni modrini. Obdano od venca prijaznih gričev, je podobno od gostih obrvi zasenčenemu, lepemu očesu. Še vedno počiva nad to sliko odsev zamišljenega Zveličarjevega pogleda. Kolikrat jo je v ljubezni zrló njegovo oko! Dih miru izza onih nepozabnih

dni, ko je Gospod hodil ob jezeru, je razlil nad celo pokrajino.

Pred menoj so odprta ilustrirana poglavja Novega zakona. Severno ob obali jezera leži Bethaisda, Korazim, Kafarnaum, južno Magdala, pod nami Tiberija, na vzhodu Gadara.

Ko gledam to veličastno sliko, si morem predstavljati Gospoda ob tem jezerskem obrežju le na višku njegovega osrečujočega delovanja. Sredi te krasote si ne morem misliti trpečega Zveličarja. Pravo ozadije za težko pot na Golgoto dajejo grozeči temni zidovi jeruzalemski. Okvir njegovih otroških in mladostnih let tvorijo sladke betlehemske in nazareške višave. Njegovo delo in besedo pa spremlja to veličastno jezero sredi lepo oblikovanih gora.

Spuščamo se v nižave. V izredni jasni južnega ozračja blesti Tiberija. Med potjo srečujemo beduine, Zagoreli fantje, močne postave, polni sovraštva do tujcev. Nalašč se ne marajo ogibati avtomobilom. V očeh jim bliska gnev in srd. V njihovi svobodni domovini je tujec gospod, domačin pa hlapec.

Tiberija je za katoliški svet zelo pomemben kraj. Po starem izročilu se je tu prikazal od mrtvih vstali Zveličar učencem in je po čudežnem ribjem lovu govoril Petru: Pasi moja jagnjeta, pasi moje ovce! Tu je dobila Cerkev prvega papeža.

Cesta pelje tik ob morskem obrežju, ki je deloma poraščeno z gostim grmičjem. Ognjeni cvetovi oleandrovi klonijo nizko k vodi. Na produ izpirajo napol goli ribiči mreže

in praznijo čolne. Kopajoči otroci se nagajivo polivajo z vodo. Pravi otroci solnca, zavidanja vredni v svoji naivnosti. Oči jim žare, lica se smeji, zobje se bliskajo kot biseri v solncu. Sredi vodovja se zibljejo jadrnice. — Vse, kot v davnih srečnih časih, ko so jezerski valovi poljubljali Gospodove prašne noge, močili rob njegovega plašča in trepetali v sveti grozi, če jih je zadel njegov božji pogled in beseda.

Na severnem obrežju ob razvalinah Kafarnauma stoji danes skromna naselbina Tell Hûm. Tu je stalo ljubljeno Gospodovo mesto. Bilo je priča neštevilnih čudežev. Tašča Petrova, hčerka Jajrova, krvotočna žena, stotnikov hlapec, mrtvoudni, obsedeni, gobavi in neštete množice bolnikov so prejele od Gospoda zdravje. Tudi ni v nobenem mestu Kristus tolikrat govoril kot tu.

Kje si danes, ti ljubljeno, odlikovano mesto. »Ti Kafarnaum! Do nebes si bil povišan, do pekla boš pahnjen!« (Mt. 11, 43.) Strašno je zadela Gospodova kletev nesrečno mesto. Zdaj ni na tem kraju drugega kot kup žalostnih razvalin.

Razvaline imajo v posesti frančiškani. Po tleh leže lepi močočni kamni, bogati arhitrati, krasni korintski kapiteli. Stavba izredne lepote je morala stati nekoč na tem mestu. Domnevajo, da so ti kamni ostanki nekdanje sinagoge, ki jo je dal zgraditi rimski stotnik (Lk. 7, 5). Neki nemški inženjer zbira te kamne, da postavi sinagogo v prvotno stanje. Pročelje je že dvignil iz razvalin. Tlak izkopanega poslopja je jako dobro ohranjen. Morebiti so stopale po njem Jezusove noge.

Koliko večnih besed je čulo to kamenje! Na razvalinah sedeč smo prečitali šesto Janezovo poglavje. Globoko, resno odmeva Gospodova beseda sredi starodavnega kamenja.

V tihem jezerskem pristanu. Blizu Kafarnauma. Učenci prosijo trudnega Mojstra, naj se odpočije. Hočejo ga prepeljati čez gladko površino onostran v Geraso. Pripravijo mu blazine. Gospod leže. Nad njim diha pozni poletni popoldan. Tih udarjajo vesla v vodo.

Naenkrat plane v jadra mehki palestinski veter. S severa od sneženih hermonskih gora priplava oblak. V hipu nastane vihar. Jadra klonijo. Čolni trepetajo, val za valom pada v odprto ladjo. Zajemajo, vežejo, grabijo. Voda narašča do roba. Gospod pa spi. In se vržejo nanj, ga bude in kličejo in vpijejo: Gospod reši nas, poginjamo! On pa spi. Niti s trepalnico ne gane. Pusti jih in spi naprej. Zdaj odpre oči in jih pogleda. Njegova usta govore: »Vi maloverni!« — Ha, to naj bi bili apostoli! Ti naj svet osvoje! Te naj pošljem v Sirijo, v Rim? Tega Petra v Vatikan in tega Jakoba v Španijo in tega Andreja v Tracijo! Bog, kako trepečejo, če le malo obližne morski val rob čolna. In ne vedo, da Gospoda vozijo v svoji ladji. In da bi jim nepozabno ostalo v spominu, skoči kvišku na čolnov rob. Kot spomenik stoji. In reče eno samo besedico v razjarjeno vodovje. Pokara veter in valove. In odmakne se kot ozmerjani psi. Priliznjeno poležejo krog čolna. Mahljaje se plazijo pred Mojstrom. In nastala je velika tišina. — Apostoli, glejte! Ako boste trepetali pred palačami Rima, vedite, da ste Gospoda vozili v čolnu. On zapoveduje vetrovom in morju. Pod njegovimi koraki vzcvete pomlad iz suhih tal in vzrasto lilije iz močvirja. On skrbi za seme in solnce in moč. Ne bodite maloverni!

Potni in prašni od dolge vožnje smo zahrepeneli po osvežujoči kopeli. Voda je topla in sladka. Domačini jo rabijo za pitno vodo.

Ko smo se vračali, je večerno solnce vsipalo na jordansko pogorje in na Hermon prelestno veličastvo barv. Zopet sem smel občudovati sliko, nad katero so se tudi Kristusove oči neštetokrat radoval. Svet okrog mene je danes ves drugačen. Mesta »do nebes povzdignjena«, so zgïnila. Rodovitna polja so puste stepe. Ostala pa je ta čudovita večerna zarja, ki se prelija v vseh barvah po gorskih vrhovih. — Z Bogom, prijazno jezero! Gospod te je gledal in ljubil. To je tvoje bogastvo, s katerim te je dobro nebo oblagodarilo, da te najlepši kraj zemlje lahko zavida za tvojo srečo.

Fantje poskusite!

Dragi fantje! V Ljubljani imamo nov Dom za duhovne vaje. Ta Dom je naš, je sezidan kakor nalašč za nas fante in može, da se odtrgamo od časa do časa od svojih domačih, se iznebimo raznih skrbi ter pridemo v tihoto, da tu z Bogom napravimo točen račun in uredimo svoje dušne zadeve, kar je najpotrebnejše, pa hkrati, da dobimo novih moči, novega ognja za lepo, plemenito življenje.

Kaj je ta Dom fantu, boš spoznal še-le potem, če se udeležiš v njem duhovnih vaj.

Dom duhovnih vaj je zdravilišče, v katerem se fant, če je še tako zašel, popravi, vname za večne dobrine ter začne res novo življenje. Kar se mu je zdelo prej nemogoče, to mu postane zdaj lahko: nastopiti pot čednosti, stremiti za višjimi vzori.

Dom duhovnih vaj je raj na zemlji. To sem občutil jaz, to so priznali tudi drugi, ki so se vaj z dobrim namenom udeležili. Tu te ne moti nobena stvar; tudi si z dušnimi zadevami tako zaposlen, da ni prav nič prilike za

dolgčas; čutiš se kakor domačega; preskrbljen si z vsem, da se moreš brigati le za svojo dušo. Kaj takega ni mogoče med svetom, ker si kolikor koliko raztresen.

Glejte fantje, kako lepo priložnost imate, da preskrbite tudi vi svoji duši to srečo! Mnogo se jih je že udeležilo duhovnih vaj, in vsakdo

mora priznati, da so bili to najsrečnejši dnevi v življenju.

Fantje pridite še vi, boste videli, da vam ne bo žal. In če se jih boste udeležili prvič, se jih boste tudi drugič in tretjič — vsako leto. Pridite in poskusite!

A. S., udeleženec duh. vaj.

DOBRE KNJIGE.

»Dom«, roman iz šlezjskih hribov. Prevod. Nemški spisal Pavel Keller. Cirilova knjižnica XX. zvezek, v zalogi Tiskarne sv. Cirila v Mariboru. Cena broš. 22, vez. 35 Din. Pisatelj Pavel Keller rešuje v tem romanu vprašanje »Kaj je dom?« — Dom ni prostor, Dom ni prijateljstvo. Dom ni ljubezen. Dom je mir, mir v srcu, mir v družini, mir v soseski. Povest je polna živahnih dejanj, ki se dramatično stopnjujejo v stalni napetosti. Ljubezen dveh, katerih domova in družini sta sprti, ustvari končno dom obbeh, obenem pa cele soseske. Življenje romantične šlezjske vasi, ki je tako podobna naši vasi, prav realistično odseva iz cele povesti. Knjižo, ki je v svoji ličnosti in obsežnosti primeroma poceni, toplo priporočamo, posebno še našim knjižnicam, ki bodo s to povestjo zelo ustregle vsem čitateljem.

Zvezde in cvetice. Knjiža o hvaležnosti. Spisal profesor in č. kanonik A. Kržič. Priredil in izdal kanonik A. I. Stroj. Natisnila Jugoslov. tiskarna v Ljubljani 1927. Str. 304. Cena 25 Din. Knjiža je izšla v komisijski zalogi Jugosl. knjigarne, r. z. z. o. z. v Ljubljani. — Pokojni Kržič govori o dobroti in hvaležnosti tako po domače in nazorno, da mu bo z zanimanjem sledil vsak bralec. V slovenskem slovu imamo vzgojnih knjig razmeroma zelo malo, zato pozdravljamo vsako novost na tem polju. Mladini in odraslim, gojencu in vzgojitelju bo Kržičeva knjiža prav prišla. Sleherno društvo bi jo moralo naročiti za svojo knjižnico.

Misijonar. (Roman. Spisal J. Sagehomme dr. J., prevedla Marica Sparhakel.) 5. zvezek Misijonske knjižnice, Cena 15 Din. Vsebinsko jako zanimljivega romana posega v misijonsko življenje. Začetek na evropskih tleh — zaključek v afriških pragozdi. Za naše knjižnice zanesljivo priporočljiva knjiža s slikami.

Manete in dilectione mea. Srce Jezusovo in duhovnik. Priredil dr. Josip Jerše. Založil Glasnik, Ljubljana, Zrinskega 9. Cena 8 Din, po pošti 9-50 Din. Knjižnica namenjena duhovnikom in kandidatom duhovniškega stanu je pisana z veliko ljubeznijo in toploto in bo nedvomno dosti pripomogla, da se bo češčenje božjega Srca še bolj poglobilo in razširilo.

GOVORILNICA.

Mar. K.: Tisti, ki so s križi obloženi, so bili in so še vedno ljubljenci Kristusovi. Torej — glavo pokonci! — **A. T. v J.:** Poleg molitve svetujemo uporabo naravnih pomočkov: Dostikrat povzročajo nesrečo preobilne in prepogoste mesne jedi. Na hrani je veliko ležeče. Skušajte moža pridržati doma s tem, da mu donesete kaj malega pijače na dom. Priložnost dela grešnika, pravi pregovor. — **Avgusta:** Ugovarjamo. Že možno, da nekatere ženske v moderni modi nič slabega ne

mislijo; morda je to posledica površne in slabe vzgoje. Zato imajo pa vprav take gospe in gospodične, ki so drugače poštene, velik del krivde, da se pohujšljiva moda ne odpravi. Ko bi vsaj nekoliko presodile, kako nepregledno moralno škodo povzročajo s svojo nošo zlasti med moškim svetom, bi se gotovo spametovala. — **Studiosus:** Treba je prav umeti. Papež je človek, kakor smo mi; more se zmotiti, more tudi kaj zagrešiti in se pogubiti. S pomočjo Svetega Duha pa se ne zmoti, kadar kot najvišji učenik krščanstva in kot namestnik Kristusov na zemlji v verskih in нравnih vprašanjih kaj odloči za vso katoliško Cerkev. —

Tonka: Samo dobro voljo Vašo hvalimo; kajti pesniškega v poslani prošnji do »Kraljevega Srca« ni res prav nič. Oprostite! — **J. Mr., Poljane:** Najboljše storite, če si naročite v Jugoslov. knjigarni lepo knjižico: »Kratko navodilo za pravo pobožnost do Matere božje, Kraljice src, po nauku bl. Ludovika Grinjona Monforschekega«. Spisal dr. Ant. Zdešar. — **I. M. Pišite** kar na Ljudski dom v Ljubljani, pa Vam bodo vse preskrbeli. »Vigred« stane letno 25 Din. »Mladost« pa 30 Din. — **Zaprošeni naslov:** »Predstojništvo čč. šš. sester v Celju«. — **Studiosus.** Vprašanje o »paritetični« ali »simultani« šoli bo zanimalo tudi druge čitatelje, ki zasledujejo sedanje boje za šolo osobito v Nemčiji in Avstriji. »Paritetično« šolo v Nemčiji obiskujejo otroci raznih verskih izpovedanj; veronauk se poučuje posebej za otroke posameznih veroizpovedanj, ves ostali pouk je pa za katoliške, luteranske in židovske otroke skupen. V Nemčiji je — kakor znano — še vedno več protestantov kot katoličanov. Tam gori je torej vprašanje glede šolstva prav radi tega zelo pereče. Prav zadnje dni je bil državnemu zboru predložen načrt zakona, ki dovoljuje tri enakoveljavne in enakovredne vrste (tipe) šol, in sicer: versko, simultano in svetno šolo. Verska šola (za Nemčijo) ima zopet tri skupine: za katoličane posebej, za protestante, za žide pa zopet posebej. V resnici je na ta način šolsko vprašanje v versko-mešanih državah nekako najboljšje rešeno. Na starših je potem, da odločijo, katero vrsto šole hočejo imeti v svoji občini. V Nemčiji bodo zdaj predvsem glasovali, če so sploh zadovoljni, da se vpelje verska šola: katoliška za katoliške otroke, protestantska za protestantske otroke. To glasovanje bo dalekosežne važnosti. Gotovo ne bo ostal noben katoliški oče, nobena katoliška mati doma, ko se bo glasovalo, ali naj se otroci vzgajajo še v bodočem na verskem temelju. Prepričani smo, da se bo katoliško ljudstvo enodušno pridružilo škofom, ki so v tem oziru dovolj jasno in glasno povedali, kakšne in kako odgovorne dolžnosti imajo katoliški starši glede verske odgoje otrok. Katoliški učitelji so se že o binkoštnih na velikem zborovanju v Berlinu izrekli z vso odločnostjo za versko šolo. — (Svetna šola — je seveda brez versva in brez verskega pouka. Gorje občini, kjer bi brezvestni starši pahnili svoje otroke v nesrečo take šole!)

Odpustki za mesec november 1927.

I. Odpustki celega meseca novembra.

Verniki, ki opravljajo vsak dan kako pobožno vajo v tolažbo dušam v vicah, dobe: 1. vsak dan odpustek 7 let in 7 kvadragen; 2. p. o. poljuben dan v mesecu, če prejmejo sv. zakramente, obiščejo cerkev in tam molijo po namenu sv. očeta.

II. Odpustki ob določenih dnevih meseca novembra.

1. Torek. Vsi svetniki. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom rožnovenske br.; d) udom br. presv. Srca Jez. v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik naloži kako drugo dobro delo. — Tretjerednikom v. o. — Danes opoldne počenši in ves naslednji dan do polnoči morejo verniki, ki prejmejo sv. zakramente, tolikrat dobiti p. o., kolikorkrat obiščejo cerkev ali javno kapelo in tam molijo po namenu sv. očeta. Vse odpustke morajo obrniti v prid dušam v vicah. Spoved se lahko opravi že en teden prej, torej od 25. okt. dalje ali v osmini praznika, torej do 8. nov.; sv. obhajilo pa se mora prejeti ali danes ali pa enkrat v osmini do 8. nov.

2. Sreda. Vernih duš dan. P. o.: a) udom br. duše v vicah; b) udom br. presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan; c) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik naloži kako drugo dobro delo; d) udom rožnovenske br. danes ali v osmini v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; e) ker je prva sreda, vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. zakramente in molijo po namenu svetega očeta.

3. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan.

4. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) istim kakor yčeraj.

5. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake po-

božne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, in molijo po namenu sv. očeta.

6. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske bratovščine trije p. o.: 1. če obiščejo bratovsko kapelo; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če je v bratovski cerkvi izpostavljeno sv. R. Telo in pred njim nekaj časa pobožno molijo. — P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jezusovega.

13. Nedelja. Sv. Stanislav. Sv. Didak. P. o.: a) udom br. sv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan; b) istim kakor jutri.

14. Ponedeljek. Sv. Jozafat. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

15. Torek. Spomin umrlih iz karmeličanskega reda. P. o. udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v redovni ali župni cerkvi.

16. Sreda. Sv. Neža Asiška. P. o. istim kakor 14. dan.

19. Sobota. Sv. Elizabeta. P. o. istim kakor 14. dan. — Tretjerednikom v. o.

21. Ponedeljek. Darovanje Marije Device. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske Matere božje v redovni ali župni cerkvi; b) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo obenem za razširjenje »Dejanja«; c) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi. — Tretjerednikom v. o.

24. Četrtek. Sv. Janez od Križa. P. o. udom škapulirske br. karmelske Matere božje v redovni ali župni cerkvi danes ali v osmini.

25. Petek. Sv. Katarina. Tretjerednikom v. o.

26. Sobota. Sv. Lenard Port. P. o.: istim kakor 14. dan.

27. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

28. Ponedeljek. Sv. Jakob Marški. P. o. istim kakor 14. dan.

29. Torek. Vsi svetniki treh redov sv. Frančiška. P. o. istim kakor 14. dan.

30. Sreda. Sv. Andrej. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji, če molijo obenem za razširjanje sv. vere.

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema: Upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopise pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

Bogoljub velja v l. 1927

za vse kraje v Jugoslaviji	Din	20—
„ Češko-Slovaški	Kč	15—
„ Avstriji	šil.	3—
„ Italiji	lir	10—
„ Franciji	frank	12—
„ Ameriki	dol.	—50

Najsolidneje in najceneje

z raznim manufakturnim, galanterijskim
in specerijskim blagom postrežejo pri
Franc Pavlinu, Gradišče štev. 3.

**Prvovrstno delo,
Zmerne cene,
to je naše geslo!**

Knjigoveznica KTD LJUBLJANA, Kopitar. ul. 6/II.

ki se priporoča cenjenemu občinstvu za
:: vsa v njeno stroko spadajoča dela. ::

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri,
vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.
Svoje prostore ima tik za franciskansko cerkvijo,
v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih
sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača,
veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo
pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim
jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem,
ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 120 milijonov dinarjev.

Zdravje je največje bogastvo!

V dogovoru s nekaterimi prijateljicami
sem naročila „Energin“, železnato kina vino,
pa Vam javljam, da smo zadovoljne, ker nam
je pomagal: eni proti slabim živcem, drugi
za zboljšanje teka, tretji proti slabokrvnosti
in slabosti želodca. Pošljite nam še 9 stekl.

Splošovanjem ŠTEFANILJA MURTEJ.

Prešlji, 2. januarja 1927.

Pošljite mi takoj 3 steklenice „Energina“,
železnatega kina vina, ker sem se prepričala
in opazila pri svojih sosedah, ki so pile to
zdravilo, da je zelo dobro.

Splošovanjem MARIJA BOBLEK.

Dolina pri Tržiču, 3. januarja 1927.

Morem Vam naznaniti, da sem s neka-
terimi prijateljicami preizkusila Vaše zdra-
vilo „Energin“, železnato kina vino, in da
smo z vseh strani prav zadovoljne. Ljubile smo
izboren tek, počutimo se sedaj mnogo bolje.
Pošljite nam takoj še 12 stekl „Energina“,
železnatega kina vina, ker ga mnogi hočejo
piti, ker so videli vspehe pri nas.

Splošovanjem MARE SMISLJAN.

Cavtat, 1. januarja 1927.

Prosim Vas, da mi zopet pošljete 6 ste-
klenic „Energina“, železnatega kina vina,
ker so dobili moji otroci po enomesečnem
zaviljanju „Energina“ izboren tek, zdravo
barvo na obrazu, na teži so pridobili po 2 kg
in na splošno prav dobro napredovali.

Splošovanjem MARKO MAUTNER.

Brod na Savi, 1. marca 1927.

**Kdor je malokrven? Kdor je
bled? Kdor ima slabe živce?
in vsled tega pomanjkanje spanja in
pogosti glavobol. Kdor nima teka?
Kdor boleha na prsih? Kdor
je malaričen? Kdor boleha na že-
lodcu naj pije**

„ENERGIN“
železnato kina vino.

**Slabi nerazviti otroci z uporabo
„Energina“ železnatega kina vina
prav zelo dobe zdravo in rudečo
barvo, pridobili bodo na teži telesu in
postali odporni proti vsem boleznim.**

Naslov
za poštna
naročila:
**Laboratorij
„ALGA“
Sušak 13.**

S poštnino vred 3 velike steklenice za
128 Din, 6 velikih steklenic za 248 Din
in 1 mala zastoj. V ceni je računana
poštnina, zaboj in zavojnina.

3 velike
prednosti

ima

Zlatorog terpentinovo milo.

- 1. Vsebinska terpentina raztopi nesnago.**
- 2. Tudi najfinejšim tkaninam neškodljivo, ker je izdelano iz izbranih najboljših surovin.**
- 3. V uporabi je zelo štedljivo, vsled tega najcenejši domači izdelek.**

**Zato uporabljajte samo ZLATOROG terpen-
tinovo milo, katero varuje Vaše drago perilo.**